

8 MART'TA TAKSİM'DEYİZ

Emekçi kadınlar olarak KADIN, İSYAN, DEVRİM şiarıyla çıktık yola...

Sokaklar, meydanlar bizim sloganlarımızla iniyor. Dünyaya başkaldırdık. Kırdık zincirlerimizi bir kere.

Hiç bir güç bizi yeniden evlerimizin dört duvarına hapsedemez. Kendi gücümüzün farkına varıyoruz. Biz kadınlar örgütlendikçe güçleniyoruz.

8 Mart 1857'deki dokuma işçisi kadınların sesini taşıyoruz meydanlara. Kadınların yüzyıllardır yaşadığı acılarla öfkemiz bileniyor. Hawar diyen kadınların imdat çığlığı oluyoruz.

Hawar, anaların gözyaşına!...

Hawar, zincire vurulan kadın be-

denlerine!...

Hawar, sokaklarda cesetlerimizin çırılçıklak teşhir edilmesine!...

Hawar, Cerattepe'de çocuklarının geleceğini savunanlara karşı saldırılara!...

Hawar, bodrumlarda ölüme mahkûm edilen yaşamlara!...

Hawar....

Dünyanın her yerinde, dili, dini, ırkı ne olursa olsun ezilen ve sömürülen biz kadınlar, zulme ve zalimliğe karşı isyandayız. Bizi köleleştiranelere karşı özgürlük çığlığımız, sokaklara taştı. Öfkemizi sokaklarda haykırıyoruz. Dünyaya Başkaldıran Kadınlar Olarak, Ayaktayız! İsyandayız! 8 Mart'ta Taksim'deyiz.

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

2 - 16 Mart 2016 / S 304 / 1 TL

Bir halk yürüyor! Dünyanın en büyük ve vahşi ordularından birine karşı başeğmez bir mücadele yürüten özgürlük savaşçılarında yürüyor! Ağır bombardımanlarla yıkılan binaların bodrumlarında vahşi katliam tehditlerine maruz kalan kadın ve çocuklarına sahip çıkmak için yürüyor. Yakılıp yıkılan bir kentin enkazları arasındaki direngen özgürlük iradesini sahiplenmek için yürüyor.

90 günü aşkın süredir faşist "Versailles" birliklerine teslim olmayan "Sur Komünü" özgürlüğümüzün sesi soluğu. En eşitsiz koşullarda, en vahşi saldırılara karşı dimdik ayakta. Ve Kürt halkı Komün'e destek olmak için "Versailles"ın üzerine yürüyor!

Cizre'de insanları diri diri yaktılar bodrumlarda. Çocukları, kadınları öldürdüler. Her gün haber bültenlerinde "şu kadar terörist etkisiz hale getirildi" diye yalanlar söylediler utanmadan. Her gün, her saat... Şimdi aynı katliam tehdidi,

aynı pervasız vahşet Sur'da tekrarlanmak isteniyor. En yalıtık, en soysuz halleriyle saldırıyorlar. Tank ve top ateşiyle yıkıp, ağır silahlarla tarıyorlar çoluk çocuk herkesi. Ve emekçiler bu insanlık suçuna geçit vermemek için yürüyor!

Bu vahşetin, bu katliamların arasından Sur'da yükselen "Komün bayrağı" yeni bir dönemin geldiğinin somut ifadesidir. Çürüyüp dağılan bu sistemin pratikte aşılma noktası; yeni olanın doğmakta olduğunun göstergesidir. Her yeni, büyük sancılarla gelir dünyaya. Birbuçuk asır önce gerici "Versailles" birlikleri "Paris Komünü"nü kanla boğduklarını düşündükleri bir dönemde emekçiler "Enternasyonal" adını alacak bir marşla karşılık veriyordu bütün dünyaya: "Bu kan denizinin ufkunda kızıl bir güneş doğacak!" O kızıl güneş Sur'un yıkılan burçlarında çoktan yükselmeye başladı bile. Selam olsun kanlarıyla ortak yarınlarımızı hazırlayanlara! Geleceğimize sahip çıkmak için hep birlikte Sur'a yürüelim!

>>Editör...

YAKLAŞAN FELAKET Mİ, DEVRİM Mİ?

Türkiye'nin bir felakete sürüklendiği düşüncesi giderek yaygın halde paylaşılır oldu. Dinci faşist iktidarın, hükümetin hem iç hem de dış politikasına karşı olup da bundan ürken kesimler, Türkiye'nin bir felakete sürüklendiği kaygısına kapıldılar.

Sonda söylenmesi gerekeni baştan söyleyelim: Kafada, "devrim"; düşüncede diyalektik yöntem olmayınca böyle kaygılara kapılmak normaldir.

Gerçekten de, dışardan bakıldığında Türkiye, derin bir kargaşanın içindeki ülke olarak görünüyor.

3

Sınıfların Karşılıklı İlişkisinin Değişmesi
C.Dağlı 2

3.Dünya Savaşının Ön Cephesi
Umut Çakır 4

"Kaos Aralığı" mı?
Ali Varol Günel 5

Sol Asıl Sosyal Şovenlerden Ayrışmalı
Gürsel Cihan 7

Silahlı Halk Ayaklanması Ve Geçici Devrim Hükümeti
Özgür Güven 10

SINIFLARIN KARŞILIKLI İLİŞKİSİNİN DEĞİŞMESİ

BAŞVAZİ

C. Dağlı

Bireylerin, sınıfların ve ulusların karşılıklı ilişkisi durağan halde değil, hareket halinde, sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde ele alınmalı. Gelişme ve olaylar kendi hareketi, kendi gelişimi içinde kavranmalı. Yalıtık halde değil, tüm bağlantıları karşılıklı ilişkisi içinde değerlendirilmelidir.

Sınıfların karşılıklı ilişkisi, bu sınıfların birlik içindeki ilişkisidir. Karşıtların birliği içindeki ilişkisi. Karşıt sınıflara dayanan birlik (toplum), birliği oluşturan güçlerin savaşımıdır. Sınıflı bir toplum olan kapitalist toplum, proletaryaya kapitalist sınıfın birliği ve mücadelesine dayanır. İki sınıf arasındaki birlik geçici, mücadele ise sürelidir. Bu birlik geçicidir, sosyalizme geçişte bu birlik dağılır, yerini emekçilerin özgür birliği alır. Fakat mücadele devam eder. Burjuvazi yenilse, iktidardan uzaklaştırılsa da, sınıfları yaratan ekonomik koşullar varlığını bir süre daha sürdüreceğinden, iki sınıf arasındaki mücadele, yeni koşullarda ve yeni biçimlerde devam eder.

Karşıtların birliği olan kapitalist toplum sınıf savaşımı yoluyla ortadan kaldırılabılır. Ama daha buraya varmadan sınıfların karşılıklı ilişkisi değişime uğrar. Karşılıklı ilişki ekonomik yaşamdaki gelişmelere bağlı olarak değişeceği gibi, sınıf savaşımı yoluyla da değişime uğrar. İşçi sınıfının örgütlenmesinin büyümesi ve savaşımının şiddetlenmesi, sokak savaşlarının yaygınlaşması ve ayaklanmaları, sınıfların arasındaki güçler oranını değiştirir. Proletarya, emekçileri yanına çekerek, savaşımında güçlü bir konuma geçer. Bu, onun, tarihsel rolünü oynamasının olanaklarını artırır.

Yarım yüzyıl süren sınıf savaşımı pratiği var. Bu kadar uzun süre devam eden örgütlü, bilinçli, devrimci bir mücadele var. Tüm bu zaman boyunca devrimci sınıf kavgası, emekçi kitlelerin devrimci mücadelesi hep aynı düzeyde olmadı, fakat, hareket bu süre içinde geçen tarihin her aşamasında bütün kararlılığı ve tutarlılığıyla devam etti.

Bugün mücadelenin geldiği noktaya bakıldığında kitlelerin yığınsal devrimci hareketinin çok büyüdüğü görülür. Tüm bu yıllar boyunca verilen mücadele içinde sınıflararası güçler dengesi belirgin olarak değişime uğradı. Bugün burjuvazi daha güçsüz, işçi sınıfı hareketi, ezilen sömürülen sınıfların devrimci hareketi, bir bütün olarak Türkiye ve Kürdistan devrimi daha güçlü. Bu durumda güçler oranının ezilen ve sömürülenlerden yana değişmeye başladığını ya da düne göre değişmiş olduğunu söylemeye bile gerek yoktur.

Halk kitlelerinin tekelle kapitalist düzene karşı bu kadar uzun süre açık bir savaşım yürüttüğü bir yerde, güçler oranı eskisi gibi kalabilir mi? Elbette kalamaz. Kalamadığı da ortada. Sınıflar arasındaki güçler oranı, daha önceki süreçte başlamış üzere, Gezi'den ve Kürdistan ayaklanmalarından sonra emekçiler, ezilen ve sömürülenler lehine değişime uğramıştır. Değişim elle tutulur durumdadır. Bunun daha iyi anlaşılması için Kürdistan'da son dönemde ortaya çıkan örnekler bakılması yeterlidir. Orada aylardır süren şiddetli ve yoğun sokak savaşları burjuvazinin eskisi kadar güçlü olmadığını, devrimci kitle hareketinin ise bu savaşta uzun sayılabilecek bir süre sürdüreceği denli güçlü duruma geldiğini tanıtlıyor.

Bu özet değerlendirmeye dayanarak emin olarak ve rahatlıkla söyleyebiliriz ki, biz bu güçle burjuvaziyi yenebiliriz. Akıllı başında hiçbir devrimci, devrimci hareket böyle bir güce ulaşmışken, önceki yıllardaki gibi davranamaz. Bütün güçlerini, araçlarını ve olanaklarını egemen sınıfı devirmek için en etkin biçimde harekete geçirir. Bugünkü devrimci kuşaklar bu politik cesareti, ataklığı, yaratıcılığı gösterebilmelidir. Bu yeteneği göstermezsek, gelecek kuşakların eleştirisinin boy hedefi olmaktan kurtulamayız.

Bu tarihsel durum iyi değerlendirilmelidir. Başarmamız halinde bu devrim tarihsel bir devrim olacaktır. Tarihseldir, çünkü alt biçimden bir üst biçime geçilecektir. Kapitalizmden komünizme geçilecektir. Tarihsel devrim yalnızca içteki durumu değiştirmekle kalmayacak, bölgeyi de etkileyecek ve zincirleme devrimlere yol açacaktır. Dünya devrimine yeni bir mevzi, yeni bir güç katacak ve yeni bir hız verecektir.

Öyle bir gelişme aşamasındayız ki, ya biz, bütün enerjimiz ve gücümüzle onların üstüne yürür ve başarıya ulaşırız, ya da onlar, daha büyük bir güçle saldırıya geçer ve devrimi bastırmaya çalışır; ikisinin ortası yoktur. Her şey bu kadar kesin, net ve açıktır.

Sadece kendi durumumuzu bilmemiz yetmiyor, düşman cephesindeki gelişmeleri de yakından izlememiz ve bilmemiz gerekiyor. Karşı taraf, devrim güçlerine karşı her gün yeni bir saldırı başlatıyor, yeni bir karar alıyor ve yeni bir adım adıyor. Tüm bunlar sanki bize karşı yapılmıyormuş gibi davranamayız.

Günlük mücadelelerle zaman yitirilmemeli. İktidarı hedefleyen doğrudan eylemler her alanda öne çıkarılmalıdır. Ekonomik ve politik gücü elinde tutanları ancak doğrudan devrimci siyasi eylemlerle yenebiliriz. Emekle sermaye arasındaki savaşımın çıkarılan en önemli derslerden biri budur.

Güçler oranının değiştiği bir ortam doğmuşsa, yani devrimin nesnel şartları oluşmuş, dahası olgunlaşmışsa, burada, devrimci öznenin, örgütlü devrimci güçlerin önemi daha da artar. Devrimin öznesi olan devrimci işçi sınıfı, devrimci kitleler, komünist partinin önderliğinde doğrudan eylemlerle siyasal hedefini gerçekleştirebilir.

Devrim için yapılacak çok yönlü pratik hazırlıklar ve bu yönde sınıf kavgasına yeni bir itiş verilmesi vb. devrimin güncelliği perspektifiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dolayısıyla kitlelerin devrimci kavgasına önderlik edecek olan politik güç, devrimin güncelliği perspektifiyle hareket eden proleter devrimci partidir.

Bugün tüm reformistler ve onlarla aynı politik öze sahip olan oportünistler günlük çalışmalarında "devrimci mücadele"den, "iktidar için mücadele"den vb. söz ediyorlar. Bu küçük burjuva siyasetlerden bazıları iktidar mücadelesini devrimci olmanın ölçütü olarak sunabiliyor. Tüm bu çevrelerin "devrimci mücadele"den, "iktidar mücadelesi"nden bahsetmesi gerçekte devrimi gerçekleştirmekle bir ilgisi yok. Onlar bunu, burjuvazi üzerinde baskı kurmak için yapıyorlar.

Devrimin güncelliği kabul edilmediği ve buna uygun taktik, örgütlenme ve mücadele anlayışı ortaya konmadığı sürece, iktidarın ele geçirilmesi bilinmez bir geleceğe ertelenmiş olur. Böylece de, emekçi yığınlar, günlük mücadele sorunlarıyla oyalanmış, dolandırılmış ve aldatılmış olur. Ve dolayısıyla bu çevrelerin izlediği çizgi, tam bir reformizm siyasetidir. Ara sıra bireysel eylemlere girişmeleri, devrimci yöntemleri kullanmadan bu çevreleri reformist olmaktan çıkarmaz. Tersine, reformist siyasetlerinin üstünü örter. Unutmamak gerekir ki, Menşevikler 1906'da silahlı mücadeleyi bile savundular. Ama onlar bunu burjuvaziyle uzlaşma için kullanıyorlardı. Devrimin güncelliğini reddetmek, burjuvaziyi devirmeyi günün en ivedi devrimci görevi olarak kabul etmemek, burjuva sınıfla uzlaşma içinde olmaktır.

8 Mart'a Giderken...

Bu yıl da her zaman olduğu gibi EKA Emekçi Kadınlar olarak 8 Mart'a giderken yaşadığımız süreci ve son bir kaç yılı iyi bir şekilde değerlendirip yol almak istedik. Hazırlıklarımız, şiar ve hedefimiz biraz da bu görüşün ürünüdür. Parçası olduğumuz toplumsal gelişmeleri ve nesnel koşulları irdelemeden yol almanın bilimsellikten uzak olduğunu düşünüyoruz.

Çok değil 3 yıl önce işçi sınıfı için ayrı bir anlamı olan Taksim Meydanına yürüyüşler gerçekleştirip basın açıklamaları yapmak kazanılmış bir hakta, henüz meydana çıkmak yasak değildi. Kitlelerin 1 Mayıs ve 8 Mart gibi evrensel günlerde yüzbinler, milyonlar olup Taksim'e akması köhnemiş düzeni epeyce korkuttu. Gezi Ayaklanmasıyla meydanlar, sokaklar yine bizimdi.

Ancak Gezi ayaklanmasıyla kazanılan haklar burjuva sınıf tarafından yeniden gasp edildi. Peki, ne oldu? Özgürlüğü için ayaklanan halk, Kobane sürecinde duygusal kopuş yaşadı. Dinci faşist çeteyi destekleyen devlete karşı sokağa çıktı. 6-8 Ekim Serhıldanı gerçekleştirdi. Ve bu süreçlerde kadın, her iki ayaklanmanın öznesi oldu. Hatırlayalım; polislin karşısında annelerin zincir oluşturmasını, barikatlarda çatışan genç ve dinamik kadınları. Tomalar çıkmasını diye yollara zeytinyağı döken anaları... Daha da uzayabilir, çünkü bu anlamda epeyce yaratıcıyız.

Ve şimdi böyleleri büyük deneyimlerden sonra bu sürecin önemli etkenlerinden olan Kürt halkı özerkliğini ilan ediyor, kadın-erkek, genç-yaşlı demeden, kendini boğmaya çalışmaz. Faşizme karşı savaşıyor. Ve yine genç kadınlar cephelede savaşırken, anneler hendeklerin ardında komünler oluşturuyor. Bir halk özgürlüğünü isterken, devlet tüm gücüyle katlediyor, buna yeterli cevap verilemiyor. Sınıflararası yükselen iç savaşın büyük yükünü emekçi Kürt halkı yüklenmiş durumda.

Safların bu kadar belirginleştiği, kutupların bu kadar keskinleştiği dönemler yaşandı mı bilemiyoruz, ancak bildiğimiz ve net gördüğümüz bir şey varsa, o da kapitalist sistemin yok olacak düzeyde sıkışmışlığıdır. Sistem bu sıkışmışlığın çözümünü savaşta, katletmede ve toplumu daha da geriletirmede görüyor.

Tabii ki ekonomik ve toplumsal alanda yaşanan her gelişme, sınıfların karşılıklı konumlanışında güç ilişkilerinde ve politik iktidarın yapılanmasında değişim yaratır. Ancak bu değişim kadar sınıfların örgütlülüğü ve ortaya koyduğu politikalar da önemlidir. Neredeyse her gün yaşanan hale gelen tecavüz olayları ve

kadın cinayetleriyle, katlettiği kadınların bedenlerini teşhir edecek düzeyde nefret ve kin bileyen sermaye sınıfına karşı mücadele etmektense, sadece patriarkaya (ataerkilliğe) karşı mücadele vermek ne kadar doğru? "Kadın cinayetleri politiktir" denilirse ki öyle, neden Kürdistan'da katledilen kadınlar için aynı duyarlılık gösterilmedi? Silopi'de ölümsüzleşen 3 kadın ve bedenleri teşhir edilen kadınların katli neden her şey

yorum yapan kadın örgütleri tarafından sessizlikle karşılandı. Şu ayrıntıyı gözden kaçırmamak gerekir ki, kapitalist sistem sınıflar arasındaki var olan iç savaşta kadın-erkek, dinsel ve kimlikel olarak atomize edip kendinden çıkararak, sınıfın kendi içinde çatışmasını sağlar.

Böylesi bir süreçte öne çıkarılması gereken politikalar işçi sınıfının kadınlarının mücadelesiyle yükselen kadın mücadelesini burjuva anlayış ve ideolojiden kurtarılması gerekir, bu bir mecburiyettir.

8 Mart'ın ortaya çıkışı, nasıl ki fabrika işgalinde yanarak ölümsüzleşen işçi kadınların eseriye, bugünü bize kazandıran ve bu uğurda epeyce mücadele eden komünist kadınlardır. 8 Mart'ı kendi sınıfsal kimliğinden ayırarak, "kadın gününe" indirgemek ancak burjuvaziye hizmet etmenin bir göstergesidir. Bu savrulma, kadınlara zafer yüzü göstermeyecektir.

Bu nedenle devrim mücadelesinde, işçi ve emekçiler içerisinde uzun yıllar kadın faaliyeti yürüten Emekçi Kadınlar olarak; gücümüzü sınıfmızdan alıyoruz. 8 Martları yaratanlardan ve yatanlardan alıyoruz. New Yorklu tekstil fabrikasındaki dokumacı kadınlardan alıyoruz. Paris komünarlarından, Claralardan, Rosalardan, Aynillerden, Sibellerden alıyoruz. Devrimci mücadelede ölümsüzleşmiş kadınlardan ve halkın özgürlüğü uğruna savaşan Kürt kadınlarından alıyoruz.

Bu yılda sizleri 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde KADIN İSYAN DEVRİM şiarıyla Galatasaray'dan Taksim'e yürüyüşe davet ediyoruz. Kendi sınıfımızın bilincinde olarak, mücadelemizle amaçladığımız özgür dünyayı kurmak emekten yana tüm kadınları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde birleşmeye, birlikte mücadeleye çağırıyoruz.

**YASASIN 8 MART
DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ**

EMEKÇİ KADINLAR (EKA)

Kadınlar Akademi'de Buluşuyor

19 - 20 Aralık Dünyaya Başkaldırıyoruz Uluslararası Kadın Konferansı'nın sonucunda çıkan Kadın Akademisi ihtiyacı ve buna cevap veren emekçi kadınlar, Kadın Akademisini fiiliyata geçirip çalışmalarını sürdürüyor. Bu hafta 5.si düzenlenen Kadın Akademisinin konusu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günüydü. Bakalım kadınlar bugün ne konuşup neyi tartıştılar?

Kadın akademisi özellikle bilimsel, akademik ve pratik yaşamdan yana ne varsa geri bırakılmışlıklarımızı bir kenara atıp bu alanlarda gelişmenin, öğretmenin ve öğrenmenin birlikte üretmenin temelini atıyor. Bu yaklaşımla yola çıkmış toplumun emekçi kesimlerinden her kadına ulaşmayı hedefliyor merkezde Be-yoğlu Divriği Kültür Derneğinde 14-18 arası toplanıyor. Tabii bununla sınırlı kalmayarak, özellikle emekçi mahallelerde akademinin alt ağlarını örerek, sadece paneller düzenleyip gitmeyerek, kadınların yaşamlarına dokunacak akademik çalışma hedefleniyor.

Bu hafta 5. düzenlenen akademinin konuları ve alanlarında uzman katılımcıların sunumlarıyla kadın cinayetlerinden,

kadın emeğine, film gösteriminden bedenlerinin şiddetle teşhirine karşı bir çok konu ele alındı. Hazır 8 Mart yaklaşırken dün-bugünü üzerine kadınların söyleyecek çok sözleri vardı...

Gamze İydoğan'ın sunumuyla 8 Mart 1857 NewYorklu dokuma işçilerinin grevi ve 129 işçinin yanarak ölümsüzleşmesi ile bugünü Dünya Emekçi Kadınlar Günü (mücadele ve anma günü) olarak kadınlara bırakılması üzerine duruldu. 8 Martı duyan Komünist Enternasyonalinden ve bu alanda önderlik eden Clara Zetkinlerden bahsetmemek olmazdı. Her birine ayrı ayrı değinilerek konu kadınlar arasında tartışılarak günümüze geldi.

Kadınlar "Özellikle Türkiye'de ve dünyada çokça kadın cinayetle, şiddet, taciz-tecavüz ve emek sömürüsüyle karşı karşıya. Sıkışan kapitalist sistem kadını toplumsal yaşam ve üretimin dışına iterek öğrenen ve gelişen kadın aynı zamanda sorgulayan, itaat etmeyen ve başkaldırabilen kadın olabilir korkusuyla gelişiminin önünü kapatıyor. Buna rağmen ülkelerimizde kadınlar sokaklarda, eylemlerde, yaşamı örgütleyen, dinamik

kendine dayatılanı kabul etmeyip en öndeler. Sistemlerin bize dayattığı toplumsal cinsiyet veya atomizasyonu kabul etmeyip yaşamın yarısı erkekler diğer yarısı da biziz diyerek sınıfsal çizgiyi netleştirerek mücadelenin yarattığı gücü, kadına yönelik şiddet, baskı, zulmü uygulayanlara çevirmek gerektiği üzerine tartışıldı. Kapitalist sistem erkek-kadın, Alevi-Sünni, Türk-Kürt çatışması yaratarak sınıfsal netliği flulaştırıp, asıl düşmanı gölgede bırakmaya çalışıyor. Net olan bir şey varsa o da bunca katliam ve zulmün sistemin ve burjuva sınıfın sıkışmışlığından kendi egemenliğini sürdürme isteğindedir" diye tartışma devam etti.

Tartışmalar ortak konular üzerinde netlik kazanırken, tüm kadınları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde 19.30'da Galatasaray Meydanına davet ettiler. Ardından erbanelerle Tünelden Mis Sokak'a kadar İstiklal Caddesi üzerinde 8 Mart çağırısı yapıldı ve kadınlar coşkuyla bildirilerini dağıtmaya devam ettiler.

Bakalım bu yıl bunca kadın cinayetleri ve kadın düşmanlığı yapılırken, 8 Mart nasıl karşılanacak?

YAKLAŞAN FELAKET Mİ, DEVRİM Mİ?

Editör

Baştarafı 1. sayfada

Dahası, Türkiye, komşularıyla her an bir dış savaşa girecek, içeride ezilen halkları, emekçileri tarihte daha öncesi görülmemiş bir baskı, şiddet ve terörle zapt-u rapt altına alan, tank ve top ateşleriyle evleri yıkan, sokak savaşlarının başladığı, katliamların eksik olmadığı bir ülke görünümünde.

Söylemeye gerek yok, bu "görümün" temelsiz biçimde oluşmuş değil. Bütün bunlar somut olgulara dayanıyor. Türkiye, büyük toplumsal olaylarla çalkalanıyor, büyük bir depreme yakalanmış çürük yapılar misali beşik gibi sallanıyor.

Emekçi sınıflar için "felaket" anlamına gelebilecek bir dış savaş, Suriye, Irak ve hatta Rusya ile en ufak bir kıvılcımla her an patlak verebilir.

Kürdistan'da, Cizre, Silopi, Nusaybin, İdil ve Amed'in Sur ilçesinin nasıl yerle edildiği, halkın göçertildiği, toplu katliamların dünyanın gözü önünde yapıldığı; sırada başka il ve ilçelerin olduğu malum.

Resmi zenginleştirilecek olgular listesi çok daha fazla uzatılabilir ama gerek yok. Bu kadarı bile, Türkiye'de düzenin, devletin bir sarkaç gibi bir o yana bir bu yana sallandığını; emekçi sınıfların ve ezilen halkların ne büyük ve derin acılar içinde olduklarını anlatmaya yeter.

Ama bütün bunlarda sadece bir "felaket" görmek ve bütün bunların nedeni olarak sadece dinci faşist iktidarla onun tepesindeki adamı düşünmek çok dar bir düşünce biçimi olacaktır.

Biz, bütün bu olayların, alt-üst oluşun, kargaşanın, sarsıntının arkasında günden güne olgunlaşmakta olan bir toplumsal devrimi görüyoruz.

Önce şu gerçeğin altının çizilmesi gerekir: Bütün bu olup bitenler, bir kişinin ya da bir partinin başımıza sardığı "bela" değildir; olamazda. Onların ne çapı ne de gücü buna yeter.

Olan bitenler, bütün bir tarihsel gelişmenin sonucudur. Ama özellikle de kırk yıla yakın bir süredir iç savaş ya da iç savaşın yakın biçimde seyreden sınıf savaşının günümüzde aldığı biçim ve vardığı aşama olarak ele alınmalıdır.

Sınıf savaşını kabul etmek ama onun kendi değişimini, diyalektik gelişimini, aşamalardan geçtiğini, çok çeşitli biçimler alacağını ve çok farklı görünümle karşımıza çıkabileceğini; sayısız olay ve çatışmanın bu savaşın birer görüngüsünden ibaret olduğunu düşünmemek; onu donuk, değişmez ve sadece bir biçimiyle, en saf haliyle düşünmek olmaz.

Sınıf savaşının devamından ve ileri bir aşamasından başka bir şey olamayan iç savaş günümüzde kitlesel silahlı ayaklanmalar, sokak savaşları aşamasına gelmiş durumda. Bu bir devrimdir; devam eden bir devrim sürecidir.

Bu devrim süreci şu veya bu biçimde bir sonuca ulaşacaktır. Şayet süreç karşı devrimin zafere sonuçlanacak olursa elbette bu, emekçi sınıflar ve ezilen halklar için bir "felaket" olacaktır.

Ama karşı devrimin olası zaferinden; devrim güçlerinin yenilgisinden şimdiden söz etmek için hiç bir neden yok. Aksine tüm olay ve olgular, devrim güçlerinin zafere yakın olduğunu, düzenin, dinci faşizmin ve devletin yenilginin eşliğinde olduğuna işaret ediyor. Karşı devrimin politik motor gücü olarak dinci faşist parti ve onun başındaki adam bunun farkında olduğu için tüm karşı devrim kendi arkasında birleştirerek birleşmiş bir karşı devrim gücü yaratmaya çalışıyor.

Şunu biliyorlar: yenilerle yıkılıp gidecekler ve tarihten silinecekler. En ufak bir tavizi, en ufak bir geri adımı felaketlerine açılan kapı olarak düşünüyorlar; haksız sayılmazlar. Kitle hareketi karşısındaki "katı" tutumlarının; bölgedeki saldırganlıklarının, savaş çıgırkanlığı yapmalarının arkasında işte bu korku yatıyor.

Karşı devrim güçleri büyük bir korkuyla "kılmıdayan her şeye ateş eden" birinin ruh haliyle hareket ederken devrimin toplumsal ordusu, emekçi sınıflar ve Kürt halkı, sanki ayağa kalkan ve faşizmin yüreğine yok olma korkusunu salan kendileri değilmiş gibi safa sola bakıyor, neyi nasıl yapması gerektiğini tartışıyor ve üstünlük kendilerinde

olduğu halde hala "direnmek"ten; "boyun eğmemekten" söz ediyorlar.

"Direnmek", "boyun eğmeyeceğiz" demek egemen sınıfa başkaldırı anlamında belki bir şey ifade edebilir ama iç savaşta, sınıf savaşında üstünlüğü yitirip savunma konumuna düşenlerin pozisyonunu ifade eder.

Oysa saldırı halinde olan devrimdir; devrimin toplumsal güçleridir, ezilen halklar ve emekçi sınıflardır. Zafere yakın olan, gücünü yaşamdan ve olayların akışından alan devrimin kendisidir. Yaşamın kendisi karşı devrimi yıkıma sürüklerken devrim için zaferin yolunu açıyor. Bu nedenle eğer yaklaşan bir felaketten söz edilecekse karşı devrim güçlerini bekleyen bir felaketten söz edilebilir; devrim güçlerini değil.

Kürt halkının ve emekçi sınıfların, devrimin toplumsal güçlerinin büyük ve derin acılar çektikleri doğrudur. Ama hangi doğum böyle büyük acılar çekilmeden, büyük acılara katlanılmadan gerçekleşmiş ki?

Bırakalım egemen sınıflar ve onların askeri-politik güçleri kendilerini bekleyen felaketten zetsin ve korku bütün ruhlarını sarsın.

Biz devrimin toplumsal güçlerine kendilerini bekleyen devrimin zaferine dair şarkıları öğretelim. Toprağa düşenlerimizi bu şarkılarla uğurlayalım.

Yazı İşleri Müdürümüze 49 Yıl Hapis

19 Şubat günü, Gezi Ayaklanması'nın ardından tutuklanan yazı işleri müdürümüz Sami Tunca'nın duruşması vardı...

2013 1 Mayıs ve Gezi Eylemlerine katıldığı için İstanbul 19. ACM'de yargılanan ve Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevinde tutulan yazı işleri müdürümüz için mahkeme, bu eylemlerden toplamda 49 yıl 3 ay hapis cezası verdi ve cezaevinde olmasına rağmen "kaçma şüphesi" ile "tutuklama" kararı verdi.

18 Eylül 2013 günü tutuklanarak cezaevine gönderilmiş olan 27 yaşındaki Sami Tunca, bu hesaba göre 49 yıldan fazla cezaevinde kalacak...

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK
SAMİ TUNCA YALNIZ DEĞİLDİR**

Sarıgazi Halkı "Kara Çocuğu"nu Yalnız Bırakmadı

28 Şubat günü saat 16.00'da Sarıgazi'de Mücadele Birliği gazetesi yazı işleri müdürü, devrimci tutsak, "Sarıgazi'nin kara çocuğu" olarak anılan Sami Tunca'ya destek eylemi vardı.

Gün gibi ortada ki dinci faşist iktidar işçilerin, emekçilerin sesini yükseltmeye çalışan devrimci gazetecilerden korkuyor ve bu korkusunu zindanlarını gazeteci tutsaklarla doldurarak gösteriyor. Sami Tunca emekçilerin sesi olarak Sarıgazi'de herkes tarafından tanınan yiğit bir genç devrimci idi ve tutsak düştü. Bu nedenle ki Sarıgazi halkı Sami yoldaşımıza sahip çıkarak polis baskısına ve tacizine rağmen sokağa Sarıgazi'nin en işlek caddesi Demokrasi Caddesi'ne doldu.

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu tarafından yapılan basın açıklamasında; dinci faşist iktidarın emekten yana olan herkesi hedef aldığı, Türkiye ve

Kürdistan birleşik devrimini engellemek için Kürt halkını katletmeye çalıştığına vurgu yapıldı.

Tekelci burjuvazinin, devrimin ayak seslerinden korktuğu için pervasızca saldırılarına devam ettiği bu saldırıların faşizme karşı silahlı halk ayaklanmasıyla yıkılacağı, yerine işçilerin, emekçilerin, gazetecilerin özgür olduğu bir dünya kurulacağı belirtildi.

Mücadele Birliği, Kürt halkıyla dayanışmak, halkların mücadele birliğini kurmak için sokağa çıkma çağırısı yaptı.

Basın açıklamasında Sami Tunca ve diğer devrimci tutsaklarla dayanışmak için kitap ve mektup kampanyası yapılacağı duyurusu yapıldı.

Devrimci dayanışmanın örüldüğü eylemde Sarıgazi halkına ve kurumlara teşekkür edilerek eylem sonlandırıldı.

Rohat Aktaş'ın Cenazesi Teşhis Edildi

Azadiya Welat Gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Rohat Aktaş, Cizre'de haber takibi yaparken kolundan yaralanmış ve bir bodrum katına sığınmıştı. Kendisinden en son 6 Şubat günü haber alınan Rohat Aktaş'ın cenazesi, 24 Şubat günü ailesi tarafından teşhis edildi.

Habur'daki geçici Adli Tıp Kurumu'nda bekletilen cenazelerden alınan DNA örneklerinin başvuran ailelerle eşleştirilmesi sonucu Rohat Aktaş ve sekiz kişinin kimlik bilgileri kesinleşti. Aktaş ile birlikte teşhis edilen diğer cenazelerin isimleri şöyle: Tuğba Eminoğlu, Adil Küçük, Selim Turay, Mahmut Duyumak, Umur Ürek, Metin Karane ve Mahsum Erdoğan. Cizre'den çıkarılan yaklaşık 140 cenaze de çeşitli illerdeki morglara gönderilmişti.

Geçtiğimiz hafta gözaltına alınan Yurtsever Gençlik Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Muhammed Yusuf Keskin, not defterinde bulunan yazı ve telefon numaraları suç delili sayılarak "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla tutuklandı, Diyarbakır D Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderildi.

Özgür Basın Susturulamaz

Basını susturmak adına her gün yeni saldırılar yaşanıyor. Gazeteciler tutuklanıyor, öldürülüyor, tehdit ediliyor, gözaltına alınıyor, gazeteler satın alınıyor kapatılıyor, televizyonlar karartılıyor.

Tüm bu saldırıların ardı ardına yaşandığı günlerde de yazı işleri müdürümüz 49 yıl hapis cezası aldı. Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nde tutulan yazı işleri müdürümüz Sami Tunca, AYM kararıyla serbest bırakılmış olan Can Dündar ve Erdem Gül'ün canlı yayını sırasında karartılan İMC televizyonu için bir mesaj gönderdi.

"Merhaba değerli İMC emekçileri. Kanalınıza yönelik kapatma girişimini bugün öğrendim. Bu devletin faşist saldırılarının artarak devam ettiğinin göstergesidir. Ve bu tür saldırılar mutlak suretle devam edecektir. Bu nedenle bu saldırıyı ve kapatma girişimini kınıyor; İMC'nin yalnız olmadığını bir kez daha haykırıyoruz. Tüm devrimci tutsakların selamını iletiyor başarılar diliyorum. **Sami Tunca**"

Dolu Dizgin Savaşa!

Ankara'da bir bomba patladı. Hemen yayın yasağı ve ardından eylemin sorumluluğunun YPG'ye yıkılması. Aynı gece Kilis'ten 2000'den fazla dinci-faşist silah, füze, havan topu ve tanklarla Azez'e geçirildi. Hem de aleni olarak, hiç bir gizleme gereği duyulmadan!

PYD net bir dille bombalama eylemiyle hiçbir ilgilerinin olmadığını söylüyor. İktidar ise inatla "PKK-PYD yaptı" sakızını çiğnemeye devam ediyor. Bütün dünya bu açıklamaları "Suriye'ye girme bahanesi" olarak görüyor, bunu yazıp çiziyor. Dengesini yitirmiş dinci-faşist iktidar, inandırıcılıktan uzak yavan lapaaları geveliyor.

Faşist devletin bu bombalamayı Suriye'ye açık işgal saldırısı için kullanmak istediği aşikar. Hiç bir inandırıcılığı kalmamasına rağmen bunu yapmak istediği ve yapmaya çalıştığı açık. Fakat oyun o kadar acemice ki, kimseyi ikna edemiyor. Bu yüzden de Suriye'yi işgale giriştiğinde neyle karşılaşacağını kestiremiyor. Şimdilik doğrudan tanklarıyla birlikte dinci-faşist sürüsünü sınırdan alenen geçirmekle nabız yokluyor.

Suriye'de yediği darbelerle köşeye sıkışan Ankara'nın, büyük çatışmaları ve savaş başlatacak provokasyonlara yöneldiği artık tüm dünya için çok açık. Ve artık bu aşamadan sonra kanlı korkunç bir maceradan hala uzak kalmabileceğini düşünmek pek gerçekçi değil. Uluslararası dengeler aleyhine olmasına rağmen Türk devletinin, dinci faşist iktidarın attığı her adım Türkiye'yi ve bölgede yığınak yapmış tüm güçleri büyük bir savaşın içine doğru çekiyor. Önümüzdeki günlerde ülkenin bu kanlı maceralara sürüklenmesi artık çok daha büyük bir olasılık.

Ankara'daki patlamalardan sonra hala farklı beklenti ve umutları olan varsa, onlara geçmiş olsun! Ülkeyi Suriye'de dolu dizgin savaşa götürmeleri bir savaşla alaşağı etmekten başka bir yol umutları varsa vay hallerine!

Anlaşılan o ki, büyük acılar ve kanlı savaşlar içinden geçmeden gelmeyecek güzel günler. Tüm namlular "kendi hükümetimize", kendi egemenlerimize dönmeden, devrimci zorla onlar alaşağı edilmeden rahat huzur yok bu ülkede. Artık konumlanış ve hesaplar bu gerçekliğe göre yapılmak durumunda.

3. DÜNYA SAVAŞININ ÖN CEPHESİ

Umut Çakır

Dikkat çekici bir kaç haberi sıralayalım:

Hollanda'da yapılan bir ankette, dünyanın en kötü diktatörü ünvanı RTE'ye verildi, halk Bağdadı'den iki kat fazla oyu RTE'ye verdi.

Ruslar'dan sonra turizmin en önemli kaynağı Almanlar da Türkiye'deki rezervasyonlarını topluca iptal etmeye başladılar.

Avrupa Birliği'nde TC'nin NATO'dan çıkartılması için bir tartışma olduğu haberleri sızdı. Aylar önce bakım ve onarım bahanesiyle Maraş'tan sökülüp götürülen Patriot bataryalarının geri getirilmeyeceği açıklandı. Bu arada NATO, Ege Denizini ablukaya alan filolarını yollamaya başladı ve Türkiye sınırlarına kendi sınır devriyesini koymayı planlıyor.

Bu türden bir dizi haberi daha ard arda okuduğumuzda, önümüzdeki tablo az çok netleşiyor: görünen o ki Türkiye artık, 3. Dünya Savaşı'nın sınır karakolu ve tampon bölgesi değil, ama bizatihi yeni ön cephesidir.

Bazen olayların canlı ve kahreden açıklıktaki karmaşası içinden bir an sıyrılıp her şeye genel bir çerçeveden bakıldığında, gelişmelerin seyri ve içeriği üzerine daha tutarlı cümleler kurmak mümkün oluyor. Cizre'nin vahşet bodrumlarından Sur'un geçit vermez barikatlarına; Ankara Garı ve Sultanahmet bombalarından Ege sahillerine vuran mülteci cesetlerine; düşürülen Rus uçlarından Başika işgali rezaletine dek, bölgenin tümünü kapsayan olaylar zinciri, tüm anlam ve içeriğini 3. Dünya Savaşı'nda buluyor.

Okurlarımız, on yılı aşkın süredir Leninist Partinin 3. Dünya Savaşı üzerine görüş ve fikirlerine aşinadır. 11 Eylül 2001 provokasyonu ABD'nin tek başına yürütmeye çalıştığı bu savaş, emperyalist paylaşımı hedef almıyordu; o daha çok dünya proletaryasıyla sermayenin arasında geçen küresel iç savaştır. Bu savaşın ana muharebe alanları, iç savaşlar ve devrimlerdir. Ve bütün kapitalist ülkeler, devrim dalgalarını kendi sınırlarının ötesinde durdurmak ya da kendi iç savaşını kazanmak üzere konum belirlemek zorunda kaldılar.

Yakın zamana kadar ABD, 3. Dünya Savaşı'nın yükünü tek başına sırtlandı, çünkü o bu savaşın kendi hegemonya çöküşünü durdurmak üzere yararlanmak istemişti. O dengeler içinde Türkiye'ye biçilen rol ise, devrim dalgalarını kendi sınırlarında karşılamak ve bir karşı-devrimin operasyonel üssü haline gelmekti. Tunus'tan Yemen'e, Ukrayna'dan Suriye'ye dek tüm komşularına, en vahşi tümenleri eğitip taşımak, onlara siyasi, maddi ve diplomatik destek sunmak, Ankara'nın tüm dış politikasının temelini oluşturdu. Bu amaçla hükümet, kendi içinde süren iç savaşta nabız düşürmek zorunluluğu hissetti, çünkü Dimyat'a pırince giderken, evdeki bulgurun altı yanabilirdi.

Fakat sonraki manzara hızla değişti. Her şeyden önce ABD hegemonik çöküşünü durduramadı ve bir aşamadan sonra karşısına Rusya, Çin gibi, askeri açıdan güçlü, ekonomisi etkin bir ittifak çıktı; bu ittifak çoğu yerde ve zeminde ABD'yi geriletmeyi başardı. Dahası, keçinin istemediği ot, tam burnunun dibinde bitiyordu. İngiltere'de İşçi Partisinin başına geçen Corbyn, ABD'de başkanlık yarışının ilk etaplarında rakiplerini ezen sosyalist kimliğini gizlemeyen Vermont senatörü Sanders, emperyalist merkez üslerin sokaklarında yükselen mücadelenin en tepedeki konumları bile sarsabileceğini göstermesi açısından, tarihte benzeri olmayan gelişmelerdi. 2008'den çok daha büyük iflaslara neden olacağı hesaplanan küresel ekonomik depresyonun ayak sesleri, 3. Dünya Savaşı'nda, Türkiye'nin sınırlarını aşip geçecek denli güçlü bir dalgayı neden oldu. Çöküş ve panik içindeki ABD, Rojava çapasına tutunup kendini bölgede su üzerinde tutmaya çalışırken, Türkiye'nin bu dalgayı karşılama ve geri püskürtme imkanı sonsuza dek yitirilmiş görünüyordu. Sur-Cizre hattında yaşananlar, bu gerçeğin altını kalın bir çizgiyle çizdi.

Bu esnada, uzun süre tüm komşularına vahşi tümenler biçiminde karşı-devrim ihraç eden Türkiye, dünya emekçi sınıflarının ve aydınların soylu öfkesini üzerine çekmeyi başardı. Dünyanın en uzak köşelerinde (Şili ve Ekvador'daki gibi) bile protesto edilmek şerefi, ABD başkanlarından sonra, RTE'ye nasip oldu. Hiç kuşku yok ki bu gelişme, Türkiye ve Kürdistan'daki her gerçek devrimci atılımın, dünyanın milyarlarca emekçisi tarafından desteklendiği ve destekleneceği anlamına geliyordu. Hollanda anketinin gösterdiği gibi, böylesine nefret edilen bir hükümete ağırdan destek sunmak, burnu dibinde Corbyn ve Sonders gibi yaban gülleri açan emperyalizmin yapacağı türden bir hata değil. Ankara Washington arasına giren buzdalgı, ABD'nin zehir zembere raporları, kökünden değişen bir iklime işaret ediyor. Türkiye artık, 3. Dünya Savaşı'nda devrimi sınırları dışında, karşılaması için pohpohlanan, koltuklanan, her kurulan masaya davet edilen değil; ama hızla bu savaşın bir ön cephesi haline gelen, ortaya çıkacak yıkıntının üzerinde herkesin kendi meşrebince tepinmeye hazırlandığı bir ülkedir. Tarihsel inisiyatifi ve özgüvenini bir daha geri gelmemek üzere kaybeden sermaye sınıfı, yangınları söndürmeye mecali kalmamış bu sınıf, yalnızca başlayan yangını kontrol altında tutmaya cüret edebiliyor. Ve şimdi bu yangının Türkiye sınırlarının içine sıçradığını görenler, aynı tutumun içine girmekten kendilerine alamıyorlar.

Rusya'nın müdahalesi sonrası, 3. Dünya Savaşı'nda Suriye, kapitalist-sistemin kaybettığı bir ön cephe halini aldı. Ve şimdilerde sınıra akın edenler arasında, daha dün kadar kafalar kesen vahşiler var, bunlar yeni ön cephenin iç savaşına dahil olacaklar; tarihi misyonları bu. Şimdiden Kürdistan'da iş başındalar. Avrupa'yı telaşa sürükleyen gelişme asıl burada aranmalı, onlar şimdi Suriyelilerden çok daha fazla, Türkiye ve Kürdistanlı sığınmacı dalgalarının kabusunu görüyorlar. NATO gemilerinin Ege'ye akını, Franteks misyonunun sınır güvenliğini devralması hazırlıkları, böylesi bir dev dalgayı hazırlıktır. Sermaye dünyası için Türkiye, kaybedilmeye mahkum bir ön cephedir, ve bir sonraki Cenevre masasının Türkiye için kurulması, hiç de azımsanmayacak bir olasılıktır.

3. Dünya Savaşı'nın ön cephesi haline gelmek, devrimimize hem olağanüstü karmaşık ve yüksek görevler yüklüyor, hem de olağanüstü imkanlar sunuyor. Dünya emekçi sınıflarının uçuz bucaksız desteğini (90'lı yıllarda bulamadığımız o destek) daha şimdiden garantilediğimiz kuşku götürmez. Sermaye ise, bu küresel savaş, ön cephelerde hep kaybediyor. Ve Türkiye-Kürdistan bu küresel iç savaşta yeni bir dönüm noktasına işaret ediyor. Şimdiye dek proletarya ve sermaye arasındaki saflaşma hiç bu denli net olmamıştı; ne Tunus'ta ne Ukrayna'da, ne de diğer yerlerde. Bu yüzden devrimin zaferi, dünya proletaryasının sonucu belirleyen atılımları için müthiş bir esin kaynağı olacaktır. Cizre-Sur'da mayalanan ve giderek başka şehirlere Fırat'ın batısına yayılan amansız kavganın bu denli çetin, kanlı geçmesinin ardında işte böyle, tarihsel bir yoğunlaşma bulunuyor.

Gelin de bu gerçekleri, daha şimdiden "Yeni Anayasa" tartışmalarına dalan uzlaşmacılara anlatın...

Sur'da Vahşet Bodrumu'ndan 4 Kişi Sağ Olarak Çıkmayı Başardı!

Amed'in abluka ve saldırı altındaki Sur ilçesinde de, Cizre gibi bodrumlara sığınmış insanlar olduğunu DİHA muhabiri Mazlum Dolan'ın çığılığı ile öğrenmiştik. Dolan, Sur'daki çok sayıda evin bodrumunda yaklaşık 200 kişinin katliam tehdidi altında olduğunu söylemişti 18 Şubat günü. Ve bir gün sonra DİHA'yı ve HDP Grup Başkanvekili Çağlar Demirel'i arayarak, atılan havan mermisinin parçalarının isabet etmesi sonucu 65-70 yaşındaki Fatma Ateş adlı kişinin ağır yaralandığını söyledi, "Çok acil ambulans lazım. Yaralı kadınlar var burada" dedi. Ateş'in ayağı ve omzundan yaralandığını kaydeden Dolan, bilgileri aktarmaya devam ederken telefon kesildi, bu sırada aralıksız bombardıman sesi geliyordu. Dolan'ın saat 14.29'da attığı mesaj şöyle: "Hala yoğun bombardıman var. Nefes alamıyoruz, dışarı çıkamıyoruz; boğulacağız burada."

Alınan bilgilere göre, bodrumda 5 çocuk, 3 aylık 2 bebek ile 9 ağır yaralı sivil bulunuyor. Binada hafif yaralılar da var. Hasırlı Mahallesi'nde tahmini 30 kişinin bulunduğu evden yaralıları almak için yapılan girişimler boşa çıkarken, haber nöbeti için Amed'de olan gazeteciler de Sur'a gitmek istediler.

Özgür Gazeteciler Cemiyeti (ÖGC) ve Haber Nöbeti için Amed'e gelen gazeteciler, DİHA Muhabiri Mazlum Dolan'ın almak için Şeyh Said Meydanı'ndan Sur'a yürümeye kalktığında polis tarafından engellendiler. Bu keyfi engeli oturma eylemiyle protesto eden gazeteciler, Dolan ve diğer siviller için derhal "yaşam koridoru"nun açılmasını istediler.

Basın emekçileri "Özgür Basın Susturulamaz", "Mazlum Dolan Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atarak tüm duyarlı kamuoyuna katledilme tehlikesi olan Dolan'a

ahşet Bodrumu'ndan 4 kişi sağ olarak çıkmayı başardı. Bu arada hukukçuların Mazlum Dolan için AİHM'e yaptıkları "geçici tedbir" başvurusu da herhangi bir verilemeyeceği reddedildi. Amed valiliği, akşam üzeri, "yaralıların tek tek çıkabileceği"ni söyledi. Oysa dün evde bulunan siviller dışarı çıkma girişiminde bulunmuştu. Bir kadın elindeki beyaz bayrağı evin damına asmak isteyerek, evde sivillerin olduğunu anlatmak istemişti. Bayrağı asmaya çalışan kadın vurulurken, bayrak da delik delik edilmişti. Ve buradaki haberlerin dışarıdaki halka ulaşması üzerine aileler ve kamuoyu yaralıları çıkarmak için bir "yaşam koridoru" açılması için girişimlere başlamışlardı.

Bodrum'da yakını olan aileler belediyede beklerken, savaş uçakları şehrin üzerinde alçak uçuş yapıyor.

Ve birkaç saat sonra, evden 4 kişinin çıktığı haberi geldi. HDP Diyarbakır Milletvekili Sibel Yiğitalp Mazlum Dolan, Hüsamettin Ateş, Fatma Ateş, Sinem Ateş, Fahri Ateş'in oluşturulan insani koridorla bodrumdan çıkarıldığını duyurdu. Bu 4 kişi, çıkarılmaz gözaltına alındı; ardından da tutuklanarak cezaevine gönderildi

Sur'a Yürüyenlere Yine Saldırı

Amed Sur'da 85 gündür devam eden abluka ve katliamlar için 24 Şubat günü Amed'de hayat yine durdu, halk Sur'a yürümek istedi.

DBP, HDP, KJA, DTK ve DEM-GENÇ'in 14.00'a çağrı yaptığı yürüyüş öncesi kentte, iş yerlerinin büyük çoğunluğu kepenk açmadı, araçlar kontak kapattı.

Yaralı, çocuk, kadın ve yaşlıların da bulunduğu 200'e yakın sivil, Sur'da bodrumlarda mahsur kaldı ve katliam tehlikesi ile yüzyüze. Bunun için halk, polis ablukasına rağmen Esmâ Ocak'ta toplandı. Hintli Baba Caddesi trafiğe kapatılan kitle, sık sık "Bijî Serok Apo", "Amed Uyuma Sur'a Sahip Çık", "Sur'da Direnenlere Bin Selam", "Katil Erdoğan" sloganları attı, marşlar söyleyerek Sur'daki direnişi selamladı. Cadde üzerinde oturarak yolu trafiğe kapatan çoğunluğu kadın ve gençlerden oluşan kitle, Sur'dan gelen bomba sesleri altında saldırıları protesto etti.

Toplanan kitleye açıklama yapan HDP Diyarbakır Milletvekili Sibel Yiğitalp, daha önce Diyarbakır Valiliği ile yapılan görüşmelerde Fatma Ateş, ailesi ve DİHA muhabiri Mazlum

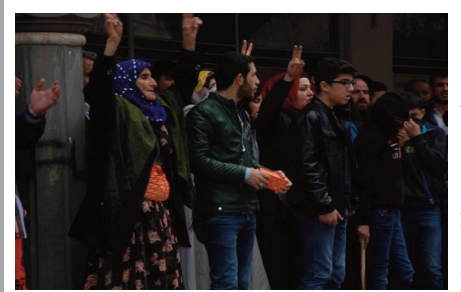
Sur'a Yürüyenlere Polis Saldırısı

Amed Sur'da abluka, saldırı ve direniş 82 gündür devam ediyor. Daha birkaç gün önce, mahallelerde halkın çocuklarıyla, yaşlıları, yaralılarıyla evlerin bodrumlarında mahsur kaldığını öğrenmiştik. Ve Sur'a top atışları, saldırılar devam ediyor.

21 Şubat günü sabah saatlerinde Sur'da şiddetli patlamalar yaşandı ve ambulanslar girdi mahallelere, tepede helikopterler...

Sur'daki kuşatmayı kırmak için, öğle saatlerinde Sur'a doğru yürüyüşe geçenlere ise polis saldırdı. Günler öncesinden KJA, DBP, HDP, DTK, ve DEM-GENÇ bunun için çağrılar yapıyordu. Ofis AZC Plaza önünde bir araya gelen yüzlerce kişi, "Bijî Berxwedana Sûrê" sloganını atarak Sur'a doğru yürüyüşe geçti ve polis, gaz bombası, tazyikli su ve plastik mermilerle saldırıya geçti. Kitle de polisin saldırılarına, Ekinciler, Gevran Caddesi ve Sanat Sokağı'nda taş ve ses bombalarıyla karşılık verdi. Ofis'in birçok ara sokağına yayılan kitle, polisin tüm saldırılarına rağmen ara sokaklarda toplanmaya başladı.

Polisin biber gazı ve tazyikli suyla saldırmasına rağmen kitle DTK binası önünde toplandı. Giderek çoğalan kitle, burada sık sık "Bijî Berxwedana Sûrê", "Amed uyuma Sur'a sahip çık" sloganları attı. Erbane çalan kadınların zılgıtları eşliğinde kitle devrim marşları söyleyerek, Sur direnişini selamladı. Sur ve Cizre için kitle saygı durumunda bulunurken, gençler hep bir ağızdan "Çerxa Şoreşe" marşını okudu.

Çoğunluğu kadın yüzlerce kişi darabalara vurarak ses çıkardı. Darabara var gücüyle vuran 70 yaşlarında bir kadın, bir yandan da "Bijî Berxwedana Sûrê" sloganını attı. Polisin saldırılarına rağmen alanı terk etmeyen kitle arasında bir kadın, polise tepki göstererek, "kaçmayacağım beni öldürün" dedi.

Polise tepki gösteren Firuzen Zuğurlu, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın Saray'ın başına yıkacaklarını söyledi. Zuğurlu, "Sur'da çocuklarımızın cezazeleri sokaklarda bekletiliyor. Bu savaş kimsenin değil, Saray'ın savaşıdır. Saray için çocuklarımızı katlediyorlar. Biz ölse bile Erdoğan başkan olmayacak. Burası Kürdistan, burası Kürdistan bizi öldürerek bitiremezsiniz" dedi.

Polisin üzerine yürüyen Zuğurlu fenalaşınca hastaneye kaldırıldı.

Sur için ara sokakları terk etmeyen kitle saatlerce eylemi sürdürürken, polisin mahallelerden geri çekilmesiyle kitle de dağıldı.

Fesla Ayaz 87 yaşında, Sur'da yaşıyor. Fesla nine sesleniyor: "Burası benim evladım, çocuğum, duvarım, varlığım, yokluğum. Bir anne nasıl evladını bırakamıyorsa ben de burayı bırakmam"

Dolan'ın tahliye edildiğini, diğerlerinin de tutuklandığını hatırlatarak Sur'da çoğunluğu 11 yaş altı olan en az 20 çocuğun olduğunu söyledi.

Valiliğin verdiği "tahliye" saatinde bombardımanın yapıldığını hatırlatan Yiğitalp, Sur'daki sorunun ancak ablukanın kalkmasıyla çözülebileceğine dikkat çekerek Sur'un da Cizre'ye dönüştürülmek istendiğini söyledi.

Yapılan açıklamanın ardından kitle Ofis'e doğru yürüyüşe geçti, polis saldırdı. Onlarca toma ve akreple Ofis'i ablukaya alan polis, gaz bombası, tazyikli su ve gerçek mermilerle halka saldırdı. Bir süre çatışmalar sürdü ve burada gazdan etkilenen DİHA muhabiri Ayşe Sürme kalçasından gaz fişegi ile vurularak yaralandı.

Bu arada, bir gün önce yaşam koridoru açılacağı iddia edilen Sur'a yönelik bombalamalar sürdürüldü, kimi noktalardan gökyüzüne siyah dumanlar yükseldi.

İdil'de de saldırıların 9. gününde polis havadan da Kobra tipi helikopterler mahalleyi yoğun ateş altına aldı. Xirapşeref köyü ve TOKİ konutlarına yerleştirilen tanklardan Yeni Mahalle bombalandı, bir çok ev yıkıldı, bazı evlerden de dumanlar yükseliyor.

Hedef: Sur

Sur'daki polis ablukasını kaldırmak, sürdürülen katliamların önüne geçmek için, 27 Şubat günü Amed Koşuyolu'nda toplanan kitle, Sur'a yürümek istedi, polis saldırısıyla karşılandı.

Gaz bombaları ve tazyikli su ile yapılan saldırı karşısında halk direnişe geçerek, gruplara ayrılıp farklı yollardan Sur'a yürüyüşünü sürdürdü, çatışmalar da birçok bölgeye sıçradı. Eylemin başladığı Koşuyolu başta olmak üzere Yenişehir ve Bağlar ilçelerinin ara sokaklarında barikatlar kuruldu, ateşler yakıldı.

Bir süre devam eden eylemler ve çatışmalar karşısında polis geri çekildi. Eylemler sırasında Mevlana Halit Mahallesi'nde 22 yaşındaki Abdullah Yılmaz isimli genç başından silahla vurularak katledildi. Polis, saldırısı sonucu çok sayıda gencin gözaltına alındı, bir gencin de başına silah dayanarak rangera bindirilerek kaçırılması kameralara yansdı.

Ankara'daki Patlamayı TAK Üstlendi

Ankara'da önceki akşam askeri konvoyun geçişi sırasında ard arda gerçekleştirilen bombalı eylemleri TAK (Kürdistan Özgürlük Şahinleri) üstlendi.

Bugün bir açıklama yapan TAK, saldırının Cizre'deki bodrumlarda katledilen savunmasız, yaralı sivil insanların intikamı için yapıldığını belirtti.

TAK, eylemin Zınar Raperin kod adlı Abdülbaki Sönmez adlı kişi tarafından yapıldığını da açıkladı.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ve Başbakan Ahmet Davutoğlu saldırının failinin 1992 Amude doğumlu PYD'li Salih Neccar olduğunu söylemişti. PYD ve YPG de bu olayı reddedip, bu isimde bir mensupları olmadığını söylerken, ABD de kimin yaptığından emin olmadıklarını söylemişti.

Yaşama Saygı

İzmir İHD, 26 Şubat Cuma akşamı saat 18.00'de Konak Eski Sümerbank önünde bir araya gelerek Yaşam Haklarına Saygı Nöbeti'nin 49. hafta eylemini gerçekleştirdi.

İHD'liler, "Geçen hafta Cizre'deki ölüm bodrumlarından çıkan 178 cesedin 102'si hala defnedilmeyi bekliyor. Gene geçen hafta Cizre'deki ölüm bodrumlarına benzeyen bu sefer Sur'da yeni bir ölüm bodrumu tehlikesi vardı. Yine geçen hafta çıplak kadın cesetleri sergilendi. Artık ülkemizde yaşam kelle fiyatına ölüm ise sudan ucuzdur. Edi Bese, Yeter Artık" diyerek 10 dakika sessiz oturma eylemi yaptı.

MÜCADELE BİRLİĞİ İZMİR

Yapmamız Gereken, Kürt Halkının Yanında Olmak

Gün geçmiyor ki dinci faşist iktidara karşı bir yerlerden isyan, çatışma, başkaldırı haberleri gelmesin. 22 Şubat günü de Samandağ'da, Kürdistan ve Suriye'de yaşanan katliamlara, Yeni Akit gazetesinin Antakya ve Samandağ'da yaşayan Alevileri hedef göstermesine karşı 'Devrimci Samandağ Halkı' imzasıyla bir meşaleli yürüyüş yapılmak istendi.

Saat 18.00'da Samandağ Abdullah Cömert Parkında toplanan kitlenin önünde polis, çok ciddi bir şekilde önlem alarak, yürüyüşe hiçbir şekilde izin verilmeyeceğini açıkladı. Ardından yapılan tartışmalardan sonra parkta basın açıklamasıyla dağılmak için pankart açılarak sloganlarla basın açıklamasına başlandı.

Okunan açıklamada emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında yoksullara, ilericilere, devrimcilere ve bütün emekçi halklara savaş açmış olduğunu, bunun kanıtının da yaşanan ayaklanmalar, eylemler, baskılar olduğu söylendi.

Kürdistan'da devletin yaptığı katliamların anlatıldığı açıklamada, bu saldırıların sadece Kürt halkına değil, Türkiye'de yaşayan bütün halklara karşı yapıldığı, 10 yaşındaki çocuklara dahi 35 yıla varan hapis cezaları istenerek insanlara "Ya devletten yanasınız ya da teröristlerden" dayatması yapıldığı söylendi.

"Bugün devlet bizim Suriye'deki kardeşimize, Rojava'daki yoldaşlarımıza ve hemen yanı başımızdaki Kürt halkına silah sıkamamızı savaşmamızı istiyor. Ama biz asla bunu yapmayacağız."

Bizlerin artık kendi gücümüzün farkına varması ve harekete geçmesi gerekiyor. Biz ne kadar sessiz kalırsak, o kadar çok katledildik. Katledilmeye de devam edileceğiz. Ve emin olmalıyız ki, bugün Kürt halkına yönelik katliamlar yarın biz Samandağ ve Antakya halklarına da yapılacak.

Bunu nereden mi biliyoruz;

-AKP iktidarına yakınlığıyla bilinen Yeni Akit gazetesinin bir Arap Alevilerini Samandağ'da ve Antakya'da yaşadığını hedef gösterip tehdit etmesinden biliyoruz.

-Hemen birkaç kilometre uzağımızda Suriye'deki kardeşlerimizle yaşayan Bayırbucak Türkmenleri denilen ama AKP'li ve MHP'li faşistler olan güruhum bizi tehdit etmesin biliyoruz.

-Devletin kuklası olan, hatta TC'nin kendisi olan IŞİD'in bizi tehdit etmesinden biliyoruz.

-Deniz Baykal'ın 'Suriye'ye müdahalede geç kalınmıştır. Halep Sünni kentidir. Şii kuşatmasında Nusayrilere bırakılmaz' demesinden biliyoruz." denilen açıklama, "Şimdi yapmamız gereken, Kürt halkının yanında olmak onların yükselttiği devrim mücadelesine buradan destek vermektir. Şimdi örgütlenme ve halkların birlikte mücadele etme gündür. Kürt Halkı Yalnız Değildir, Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi." denilerek bitirildi.

Basın açıklaması sırasında "Suriye Halkları Yalnız Değildir", "Kürdistan Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Açıklamanın okunmasının ardından eylem son buldu.

Mücadele Birliği / Antakya

"KAOS ARALIĞI" MI?

Ali Varol Günal

İçinden geçmekte olduğumuz sürecin, kimi belirsizlikler taşıdığı su götürmez bir gerçeklik; ama buradan yola çıkarak toplumsal, siyasal olayların evrileceği yönü öngörmenin mümkün olmadığını söylemek mümkün mü? Bizce mümkün değil; ama bunu mümkün görenler de var.

Uzunca bir süredir UKH saflarında dolanan bir kavram var: Kaos Aralığı. "Somut durumun somut tahlili" yapılırken sıklıkla bu kavram kullanılıyor. "...olgular dünyasında yeni biçim, tür, yapılanma benzeri değişimler için gerekli olan karmaşa" olarak ifade edilen bu kavram, yer yer, Lenin'in her devrim için olmazsa olmaz olarak gördüğü, devrimci durum tanımlaması yerine kullanılıyor. Burada üzerinde durulması gereken, neden Lenin'in devrimci durum tanımlaması değil de anlaşılması daha zor olan böyle bir kavramın tercih edildiğidir.

Bunun asıl nedeni sosyalist düşüncelerden uzaklaşmadır. Kavramlaştırılmalar da belirli bir düşünceye göre olur. Sosyalist düşüncelerden uzaklaşmanın doğal sonucu seçilen kavramların da buna göre şekillenmesidir. Tarihin sınıf savaşmaları tarihi olduğu gerçeğinin reddi, ulusal kurtuluş hareketini tarihte devindirici öge olarak başka şeyleri aramaya itti; tarihin determinist açıklanışının mahkum edilmesi aynı yapıyı marksizm dışı çevrelere yaklaştırdı. Ulusal kurtuluş hareketi, bugün, geçmişte kabul ettiği toplumların gelişim evrelerini/dizgesini kabul etmiyor. Toplumların belirli aşamalardan geçmesini bilimsel bir önkabulle ortaya koyan diyalektik ve tarihsel materyalizm yerine, "kuantumcu felsefe" dedikleri bir anlayışı benimsemiş durumdadır. Atom altı parçalarının hareketlerinin çok da öngörülemez oluşundan yola çıkarak oluşturulmuş bu elektik felsefeye göre, doğada olan şeyin toplumda da olması beklenmelidir. Yani toplumsal olayların belirli bir akış seyri yoktur.

Elbette bunu sadece kısa zaman aralıkları için değil, uzun süren toplumsal dönemler için de söylüyorlar. Yani toplumların ilkel, köleci, feodal, kapitalist, sosyalist aşamalardan geçerek ilerleyeceğine dair öngörünün doğru olmadığını iddia ediyorlar. Hatta böyle düşünenin insanları bir mutlaklık algısına götürdüğünü, dolayısıyla "madem toplumların bu aşamalardan geçmesi bir zorunluluk, o halde çok fazla bir şey yapmaya da gerek yok" anlayışının yer etmeye başladığını; bir tür kaderciliğin, pasifizmin geliştiğini iddia ediyorlar. Bu düşüncenin doğal evrimi, geleceğin sosyalizme ve komünizme ait olacağına dair öngörünün reddi oluyor. Bunun yerini tıpkı atom altı parçalarının hareketinde olduğu gibi "belirlenimsizlik ilkesi" alıyor.

Bugün ulusal kurtuluş hareketinin yazımını ve politik söylemlerini takip eden herkes, geleceğe dair öngörülerde bulunulurken, sosyalizmden ya da sınıfsız, sömürsüz bir toplumdan çok, "yeni yaşam"dan bahsedildiğini görecektir. Nedir bu "yeni yaşam", hangi ekonomik, toplumsal sisteme dayanır, bunların cevabı yoktur. Sadece, "öz kendini biçimden kurtarmıştır. Ama henüz yeni biçime varamamıştır" şeklinde muğlak ifadelerle somut durum açıklanmaya çalışılmaktadır.

"Bir Halkı Savunmak" adlı kitabında A.Öcalan, "Değişmeden olduğu gibi sürseydi, kapitalist sistem, 20. yüzyıl başlarında niteliksel dönüşüm krizi olan kaos aralığına girmek zorundaydı" diyor ve bu söylemiyle 20. yüzyıl başında gerçekleşen sosyalist devrimleri ve ardından kurulan "reel sosyalist sistemleri" bunun böyle olmayışından sorumlu tutuyor. Yaşamış sosyalist devrimler ve bu deneyimlere önderlik etmiş olanlar, günah keçisi ilan ediliyor. Hepsi "devletçi sistemler", "iktidarçı anlayışlar" olarak mahkum ediliyor. Dolayısıyla bugün bunlardan uzak durmak gerektiği söyleniyor.

Toplumların belirli bir disiplin içerisinde, belirli tarihsel dizgelere göre geliştiğine dair düşüncenin yerine, ilerlemenin "kaotik olduğu" düşüncesini koyarsanız, olayların gideceği yönü de öngöremezsiniz. Her ne kadar olayları "canlılığı ve hareketliliği içinde somut bir kavrayışla ele almak"tan bahsetseniz de, "somut" olanın ne olduğu konusunda kafalarda oluşacak karmaşaları yok edemezsiniz. "Kaos aralığı" düşüncesi de böyle bir karmaşanın ürünüdür. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşananın bir devrim durumu olduğunu tespit etmek ve örgütlenmeden tutun da kadroların şekillendirilmesine kadar, her şeyi buna göre şekillendirmek başka bir şeydir; şimdi bir "kaos aralığı"nda olduğumuzu söyleyip, her şeyin bu "ara dönem", "geçiş aşaması" vb olarak adlandırılan koşullara göre şekillendirilmesi başka bir şeydir. "Her an her şey olabilir" mantığıyla toplumsal, siyasal olaylara yaklaşmak, en hafif deyişle kendiliğindencilğe teslim olmaktadır.

Elbette kalıpcı düşünmek, ya da önceden belirlenmiş formülasyonlara takılıp yaşamın karşımıza çıkardığı yeni durumlara gözümüzü kapatıp doktriner yaklaşmak bizim işimiz olamaz; komünistler an'ın görevlerini iyi çözmek zorundadırlar. Sınıflar mücadelesinin gelişim dinamiklerini her somut durumu yeniden analiz etmeyenler, gelişmelerin gerisinde kalır, bunu biliyoruz; ama "yeni" bir şeyler söylemek adına teori zorlanırsa ortaya kafa karışıklığından başka bir şey çıkmaz, ki bu bir devrim döneminde en tehlikeli olabilecek şeydir. İnsanlar, dünyanın en pratik işi olan devrimi örgütlemek yerine, kavram enfasyonu içinde yönlerini şaşırabilirler.

Gerçi Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, insanların böyle tartışmalarla zaman yitiremeyeceği bir hal almış durumda. Bugün barikatların arkasında savaşan hiç kimse "bir geçiş aşaması"nda mı yoksa "kaos aralığı"nda mı olup olmadığını tartışmıyor. Onlar sadece şu an yapmaları gereken işe odaklanıyor ve zamanın kendilerini beklediği görevleri yerine getirmek için canla başla mücadele veriyorlar. Bir tarih yazdıklarının bilincinde olmayabilir de; ama hepimiz biliyoruz ki, tarih böyle yazılıyor.

Tarihi kaniyle yazanlara, doğru ideolojik, politik ve pratik önderlik ise şu an en önemli görev olarak önümüzde duruyor.

Gazi'deki Yürüyüşe Polis Saldırısı

Gazi Mahallesi'nde Sultangazi Dayanışması, Botan'da süren polis ablukaları ve katliamları protesto etmek için bir yürüyüş yapmak istediler.

Gazi Mahallesi Eski Karakol önünde toplanan halk, "Cizre Sur Halkı Barış İçin Direniyor" "Savaş İstemiyoruz" ve "İktidar Savaş, Halklar Barış İstiyor" pankartı ile tek sıra oluşturup yürüyüşe geçtiğinde polis, plastik mermi ve gaz bombaları ile saldırdı.

Gazi Mahallesi sokaklarında kısa sürede barikatlar kuruldu ve gençler polisin saldırısına karşılık vermeye başladılar.

Dilek Doğan'ın Katili Tutuklanmadı

18 Ekim gecesi evinde polislerin vurarak katlettiği Dilek Doğan'ın ilk duruşması, 17 Şubat günü İstanbul 12. ACM'de görüldü.

Duruşma öncesi çok sayıda TOMA ve zırhlı araç eşliğinde yüzlerce çevik kuvvet polisi adliye önünde konuşlandırıldı, adliyenin dört tarafında da arama noktaları oluşturuldu. çok sayıda kişi de adliye bahçesine giriş yapıldığı sırada darp edilerek gözaltına alındı.

Aralarında Dilek Doğan'ın yakınlarının da bulunduğu bir grup, adliyeye girmek istediğinde polis, sadece Dilek Doğan'ın ailesinin adliyeye girebileceğini belirterek, grubu içeri almadı. Bunun üzerine grup ile polis arasında arbede yaşandı. Çok sayıda siyasi parti ve kurumlar da adliye bahçesine geldiğinde basın açıklaması yapmak isteyen gruba, polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Saldırıda Doğan'ın ağabeyi Emrah Doğan da polisler tarafından darp edilerek, gözaltına alındı.

Adliye önünde Dilek Doğan'ın fotoğrafları ve "Adalet istiyoruz" dövizleri taşırken, duruşma salonunun bulunduğu koridor polis tarafından abluka altına alındı. Halkın ve basının duruşma salonuna girişine engel olan polis, Doğan'ın avukatlarının bir kısmını da duruşma salonuna almadı. Salona girmek isteyen bazı avukatlar coplarla darp edilirken, duruşma salonunda bulunan avukatlar da içeride bulunan sivil polislerin dışarı çıkmasını istedi.

Tetiğe basmadığını söyleyen katil polis, 26 yıl hapis istemiyle yargılanırken, mahkeme tutuklanma talebini reddederek mahkemeyi erteledi.

Van Valisi, "Beyaz Tülbentli" kadınları topladı.

Van Valisi'nin talimatıyla, "Beyaz tülbent" takan barış anneleri, ifade vermek için emniyet müdürlüğüne çağrılmaya başlandılar.

Kadınlara, "taziyyeye katıldın mı?", "8 Mart etkinliklerine katılacak mısın?" soruları soruldu.

BirGün yazarı Seray Şahiner bir yazısında Bilal Erdoğan'a "üstün zekalı" dediği için 2 bin 610 TL para cezasına çarptırıldı.

Davutoğlu'nun "ateşkesin uzun süreceğini zannetmiyorum" demesinin ardından, kamuoyunda ateşkesin en az 3 yıl süreceğine dair umutlar arttı...

Zaytung

MART İSYANDIR

Argeş Soran

Bizde devrimci kavga, uzun zamandır bütün bir yıla; on iki ay ve dört mevsime yayılmış durumda. Artık toplumsal çatışma ve çarpışmaların yaygınlığı birkaç ille sınırlı değil, Türkiye ve Kürdistan'ın bütün illerini kapsıyor.

Yarım asırlık devrimci kavga, Türkiye ve Kürdistan halklarının yeni bir dünya özlemini pekiştirdi, kavganın uzun ve sancılı yılları öfkeleri biletti. Karşı-devrimci zor; katliamlar, tutuklamalar, talan, hırsızlık, doğa katliamları, cinsel sömürü, ezilen uluslara zulüm vs. bugün dahi kitlelerde büyük bir öfke yaratıyor. Yeni olana özlemin ve eski olana kinin ve öfkenin bu denli keskin olması, olayların daha derinden ve keskin yaşanması sonucunu doğurur. Kitlelerdeki bu devrimci yoğunluk, şu veya bu olayla patlar, dışa vurur.

Mart'ı çatışmaların ve çarpışmaların derinleştiği bir ortamda karşılıyoruz. Bu topraklarda Mart'ın anlamının dünyanın herhangi bir yerinden farklı olduğu açık. 'Mart isyandır'; bunun özlü ifadesidir.

Mart, devrimci kitlelerde, zemherinin tasfiyesi ve baharın gelişinden çok daha fazlasını, gecenin karanlığından şafağın sökmesi gibi yeni bir dünyanın doğumunu karakterize ediyor.

8 Mart, 18 Mart 'Yeni bir dünyanın şafağı' Paris komünü ilan, Newroz, Halepçe ve Beyazıt katliamları... Özellikle devrimci mücadelede isyanın simgesi olan her önemli günün büyük altüst olmaları tetikleyebileceği bir dönemdir.

Gerçekte yaşanabilecek altüst oluşlar, uzun yıllar birikenin patlamasıdır. İki sınıf arasındaki amansız savaş, ezilen ile ezen arasında ki mücadele düz bir çizgi izlemiyor, bir dönem "durgun" bir suyu andırırken, bir dönem çağlayanlarla önünü silip süpürüyor. Esas olan bu savaşın kesintisiz sürdüğü, içten içe veya açık bir şekilde sürekli olduğudur. Nitekim

Mart, devrimci kitlelerde, zemherinin tasfiyesi ve baharın gelişinden çok daha fazlasını, gecenin karanlığından şafağın sökmesi gibi yeni bir dünyanın doğumunu karakterize ediyor.

sınıflar savaşının özünü kavrayamayanların "durgun bir sudan", nasıl da koca çağlayanların oluştuğuna şaşmaları doğaldır!

Buna karşılık işçi sınıfı, kadınlar, gençlik ve ezilen Kürt halkının devrimci savaşımı, yıllardır bu savaşın devrimci öznelerinde büyük bir teorik, entelektüel birikim sağladı. Buna eşdeğer irade ve karakter sağlamlığı oluşturdu. Bu teorik, entelektüel birikim, irade ve karakter sağlamlığı bulunmasaydı, devrimci kitleler, Denizler'den bu yana süren çetin kavgayı bugüne taşıyamazlardı. Kitleler büyük bir politik olgunlukla olayları takip ediyor, eğilimi ölçüyor, dönemi tarih bilincinin imbiğinden süzüyor ve pratiğe geçeceği anı kolluyor. Devrimci öncüyü yani kendilerini, kendi-

leriyle birlikte devrime götürecektir. Öncünün kitleleri ileri taşıması kadar, kitlelerde öncüyü en ileri gitmeye zorlar.

Yarım asırlık devrimci kavga, Türkiye ve Kürdistan halklarının yeni bir dünya özlemini pekiştirdi, kavganın uzun ve sancılı yılları öfkeleri biletti. Karşı-devrimci zor; katliamlar, tutuklamalar, talan, hırsızlık, doğa katliamları, cinsel sömürü, ezilen uluslara zulüm vs. bugün dahi kitlelerde büyük bir öfke yaratıyor. Yeni olana özlemin ve eski olana kinin ve öfkenin bu denli keskin olması, olayların daha derinden ve keskin yaşanması sonucunu doğurur. Kitlelerdeki bu devrimci yoğunluk, şu veya bu olayla patlar, dışa vurur.

Haziran Halk Ayaklanmasında, "üç-beş ağaç", yeni bir dünyaya duyulan özlemi, eskiye olan öfkeyi temsil ediyordu. Milyonlar bu "genel temsil" etrafında yeni bir yaşam için ayak-

landı. Belki yeni bir dünya için verilen savaşımı sonuna dek götüremediler ama, "artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını" gösterdiler. Tarih yapıcı kitleler, bir defa mücadeleye atıldılar ve bu mücadeleyi sonuna kadar götürme cesareti, ısrar ve kararlılığını sergiliyorlar.

Her adım (eylem) kendinden öncekini eleştirir ve onu aşar. Bu ayaklanmanın kendisi içinde geçerlidir. Hareket, bir helezon şeklinde ve ileriye doğrudur. Bundan dolayı ne Mart ne de yaşanacak bir ayaklanma, kendinden öncekileri tekrar etmez ama aşar, ileriye götürür.

Mart'ın bizi hedefimize ne ölçüde yaklaştıracağını yaşayıp göreceğiz. Ama Mart'a günlerin büyük altüst oluşlara gebe olduğu bilinciyle hazırlanmalı ve gelecek 'kasırgayı' en iyi şekilde karşılama yeteneğini göstermeliyiz.

Kadın gerilla Viyan Soran'la bitirelim: "Söz bitti, eylem zamanı"

Cebeci İşgal Edilemez!

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde Özgürlük Buluşması gerçekleştirildi.

Cebeci Kampüsü'nde ikinci dönemin başlamasıyla birlikte rektörlük talimatıyla okul girişlerinde polislerin bekliyor olması, kimlik kontrolü ve okul girişlerinde yaşanan baskılara karşı "Özgürlük Buluşması" gerçekleştirildi.

"Cebeci Faşizme Mezar Olacak", "Üniversiteler Bizimdir Bizimle Özgürleşecek" sloganları atılan, milletvekilleri, sendika ve oda yöneticileri, okulun eski mezunlarının da katıldığı yürüyüşte Artvin-Cerattepe direnişi de selamlandı.

Yürüyüşün ardından kampüs önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında; "...Tayyip Erdoğan iktidarı polisi Cebeci Kampüsü üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanmaya çalışıyor. Çünkü korkuyor. Üniversiteden kendisine karşı herhangi bir ses çıkmasına korkuyor. Akademisyenlerin barış istemesinden korkuyor. ODTÜ'de üniversiteliler İŞİD'çilere izin vermeyince korkuyor. Yolladığı palalı saldırganlar Cebeci öğrencileri tarafından kovulunca korkuyor... Cebeci tarihi boyunca iktidarların hedefi oldu. Çünkü muhalifti, biat etmedi. Bugün de biat etmeyecek!

Cebeci Kampüsü'nü işgal etmeye çalışanlar şunu iyi bilsinler: Cebeci Kampüsü işgal edilemez, ettirmeyeceğiz!" denildi.

Basın açıklamasının ardından SBF önüne geçilerek serbest kürsü yapıldı.

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma Ağı, 27 Şubat günü "Tutuklu Öğrencilere Özgürlük" pankartıyla Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde "Açık Ders" yaptı.

Spor Bakanı Kılıç'ın, ortaokul öğrencisi olan çocuğu, sınıf arkadaşlarını "Cumhurbaşkanı'na hakaret ediyorlar" diye okul idaresine şikâyet etti. 8. sınıf öğrencilerinden biri kınama, diğeri uzaklaştırma cezası aldı.

MKÜ'de soruşturma dalgası devam ediyor. Ankara patlaması sonrası yapılan eyleme güvenlik saldırmış 6 öğrenci ve 1 idari personel gözaltına alınmıştı. Haklarında soruşturma açılan öğrencilerden 6'sı da 1 ay uzaklaştırma cezası aldı.

Genç İşçilerin

Sınıf Çalışmasındaki Deneyimleri

Bir çok kere grev çadırlarına, işçi eylemlerine gittik. Yeri geldi işçi abilerimiz, ablalarımızla polisten dayak yedik, yeri geldi çadırda birlikte uyuduk, birlikte halay çektik. Her sermaye emek savaşında farklı bir deneyim elde ettik. Bazen çocukları gibi gördükleri bizleri başımızı okşayıp gönderdiler, bazen de oturup bizimle faşizm üzerine, emek sermaye çelişkisi üzerine ciddi sohbetler ettiler. Her sohbetimizde daha çok kaynaştık ve sınıf mücadelesi nasıl olur, nasıl olmaz kafamızda birşeyler şekillenmeye başladı. Her deneyimde, her tecrübeye farklı şeyler öğrendik.

Bu yazı yazılırken Şişecam işçileri 115.gününe giriyor. İşçilerin bize bakış açılarını ilk günkü gibi değil. Politik görüşleri de aynı kalmıyor tabii. Sermayeye ve sendikacılığa karşı açtıkları savaşın başında devrimcilere bakış açıları klasik Türkiye halkları gibi iken, şu an tek umudun devrim ve sosyalizm olduğunu bizden daha çok ve korkusuzca dillendirebilecek politik düzeye ulaştılar.

Peki, biz genç emekçiler olarak sınıfın neresinde ne kadar varız, gittiğimiz yerde işçileri ne kadar etkileyebiliyoruz; bunu tartışmak, önümüze dersler koyup bu derslere iyi çalışmamız ve sınıfın içinde varlığımızı daha görünür, daha aktif kılmalıyız. Hala birçok eksikliğimizin olduğunu biliyoruz, fakat artık toy çocuklar değiliz ve ne yapmamız gerektiği kafamızda yavaş yavaş şekilleniyor. İşçilerle grev çadırında faşizm üzerine saat gibi hararetle tartışmalar yapabiliyorsak sınıfı etkileme, politik görüşlerimizi aktarma konusunda eksikliğimiz olduğunu düşünmüyorum. Zaten her geçen gün politikalarımız hayatın pratiğinde kendiliğinden doğrulanıyor. Peki eksiklik nereden kaynaklıyor, neyi eksik yapıyoruz? Bizler örgütlenmeye statik bakış açısıyla bakamayız. Bizler politik olarak etkileyebiliriz fakat hayatımızın bir parçası haline, günlük hayatın içine sokmadıkça örgütlenemeyiz. Dün gece genç emekçiler olarak grev çadırında işçilerle sandalye üzerinde iki büküm yatmak bizler için sıradan gelirken, çadır-daki işçi için çok önemli olduğu aslında aşikar.

Aynı tas çorbayı paylaşmak biz komünistler için sıradanken, devrimcilerle yeni tanışan, sadece çadırında gördüğü insanın kendisiyle yemeğini paylaşması bir işçinin asla unutacağı küçük bir anektod değil; aslında tam tersi. Hep anlatacağı ve örnek davranış olarak göstereceği bir şeydir.

Sınıfı küçümsemek onları aşağılamak reformistlerin işidir. Bizim işimiz sınıf mücadelesini ana hedef olarak önümüze koymak, işimizi en ciddi, disiplinli ve özverili bir şekilde yapmak olmalı.

Süreç sınıf mücadelesinin önemini, kavgadaki işçi rolünü bize en ağır şekilde hissettiren hiç vakit kaybetmeden sınıfın ana arterlerine ulaşmalı, bu yolla kapitalizmin şah damarını kesecek tek ve etkili bıçak darbesini vurmalyız.

Ülkemizde bir hayalet dolaşiyor, bu hayalet işçi sınıfına özgüven verirken sermayeye korku salıyor. Faşist devlet korkuyor, titriyor ve elbet yıkılacak. İşçilerin mücadele birliğini sağlamlaştırarak adım adım yolumuza devam ediyoruz. Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar herşey emeğin olana dek mücadelemiz sürecektir.

İstanbul'dan Bir GEB'li

Kocaman bir ateş yakacağız, kağıt paralardan, tahvillerden, vasiyetnamelerden, vergi dosyalarından, kira kontratlarından ve borç senetlerinden, ve herkes kendi cüzdanını da bu ateşin içine atacak. Wilhelm Weitling

Gün Devrim Cephesini Örgütlenme Günüdür

Bugün yaşadığımız emperyalist-kapitalist sistem, dünya çapında yoksullara, ilericilere, devrimcilere ve bütün emekçi halklara savaş açmış durumda. Çünkü artık bu sistem ezilenlerin başkaldırısı sayesinde köşeye sıkışmış durumdadır. Giderek güç kaybetmekte ve zayıflamaktadır. İşte tam da bu yüzden etrafa saldırıyor. Yaşadığımız bu topraklarda da yaşanan ayaklanmalar, eylemler, baskılar bunun kanıtıdır.

Faşist devlet daha mutlu ve özgür bir yaşam için insanları vahşice katlediyor. Özgürlüğü için ayağa kalkan Sur, Cizre ve Nusaybin halklarını faşizm tankıyla topuyla bastırmaya çalışıyor. Sokakta top oynayan 7 yaşındaki çocuktan tutun da engelli olan 80 yaşındaki yaşlı insanlara kadar devlet herkesi katlediyor. Hatta o kadar vahşileti ki; nasıl ki biz Aleviler, ilericiler Madimak'ta diri diri yakılarak katledildiysek, bugün aynı devlet Kürt halkını aynı yöntemlerle katlediyor. Kadın gerillaların çıplak bedenlerini sokaklarda teşhir ediyorlar.

Bu saldırılar sadece Kürt hal-

kına değil. Türkiye'de yaşayan bütün halklara karşı yapılan saldırılardır. Devlet ezilenlerden, emekçi halklardan o kadar çok korkuyor ki savunmasız insanlarımızı ailesinin gözü önünde katlediyor. Ne olduğunu dahi bilmeyen 10 yaşlarında bir çocuk eylemde olduğu için 35 yıla kadar hapis cezası isteniyor. Ama şunu unutmamak gerekiyor; Ahmet'in, Abdullah'ın, Ali'nin, Özgecan'ın katilleri ya çok az ceza alıyorlar ya da serbest bırakılıyorlar. O kadar çok korkuyor ki; küçücük bir imzadan bile öfkelenip akademisyenleri, öğrencileri terörist ilan ediyorlar. Ve faşist devlet diyor ki; ya devletten yanasınız ya da teröristsiniz!

AKP iktidarı ve onun temsilindeki devlet artan bu eylemlere, başkaldırlara karşı son çare olarak sınır ötesine bir hareket yaparak bir başka ülkeyle savaş olduğunu düşünüyor. Bu yüzden bu aralar katliamlar yapıyor, bu yüzden uçaklar düşürülüyor. Bunu bahane ederek dış savaş çıkarmak istiyor. Çünkü iç savaş bir dış savaşla bastıracağını düşünüyor.

Bugün devlet bizim Suriye'deki kardeşimize, Rojava'daki yoldaşlarımıza ve hemen yanı başımızdaki Kürt halkına silah sıklamamızı savaşmamızı istiyor. Ama biz asla bunu yapmaya-çalışmıyoruz.

Bizlerin artık gücümüzün farkına varması ve harekete geçmesi gerekiyor. Biz ne kadar sessiz kalırsak o kadar çok katlediliriz. Katledilmeye de devam ederiz. Ve emin olmalıyız ki bugün Kürt halkına yönelik katliamların biz Samandağ ve Antakya halklarına da yapılacaktır.

Bunu nereden mi biliyoruz; -AKP iktidarına yakınlığıyla bilinen Yeni Akit gazetesinin biz Arap Alevilerini Samandağ'da ve Antakya'da yaşadığını hedef gösterip tehdit etmesinden biliyoruz.

-Hemen birkaç kilometre uzağımızda Suriye'deki kardeşlerimizle savaşan Bayır bucak Türkmenleri denilen ama AKP'li ve MHP'li faşistler olan güruhun bizi tehdit etmesinden biliyoruz.

-Devletin kuklası olan, hatta iktidarın kendisi olan İŞİD'in bizi tehdit etmesinden biliyoruz.

-Deniz Baykal'ın "Suriye'ye

müdahalede geç kalınmıştır. Halep Sünni kentidir. Şii kuşatmasında Nusayrilere bırakılamaz" demesinden biliyoruz.

Yani halklar olarak biz, ister evimizde ister işimizde istersek de sokakta olalım hep tehdit altında-yız.

Devlet Reyhanlı'da yapmak istediği ama yapamadığı, Sünniyi Aleviye, Kürt'ü Türk'e, Ermeni'ye düşman etme oyunuyla devrimden kurtulacağını sanıyor. Bugün televizyonlarda hep bunu yapmaya çalışıyor. Ama artık bu oyuna gelmememiz gerekiyor. Bizler Arap-Türk-Kürt-Ermeni-Çerkez ve bütün halklarla birlikte hareket ederek ortak düşmanımız olan iktidara karşı mücadele etmemiz gerekiyor. Bizler bu faşist iktidar ve bu sistem olduğu sürece katledileceğiz.

Şimdi yapmamız gereken Kürt halkının yanında olmak, onların yükselttiği devrim mücadelesine buradan destek vermektir. Şimdi örgütlenme ve halkların birlikte mücadele etme günüdür.

**Kürt Halkı Yalnız Değildir
Antakya'dan
DÖB'lü Bir Öğrenci**

Cizre'nin Hendeklerinden Artvin'in Barikatlarına...

Şimdi Devrim Zamanı

Cizre'de insanlığı katleden devlet, Artvin'de doğayı katlediyor.

Her türlü doğal güzelliği en karlı şekilde "değerlendiren" devlet, Artvin'de yeni açılmak istenen altın madeniyle birlikte gerçek yüzünü bizlere bir kez daha gösterdi.

Açılacak olan altın madeni ihale ruhsatı gerekli adrese teslim edildi! "Cengiz Holding..." Tabi bunun yanında Artvin Valiliği'ne yüklü miktarda "bağış" vermeyi de ihmal etmedi.

Artvin halkı aylar öncesinden haykırmaya başlamıştı "Artvin'in Üstü Altından Değerlidir". İhale ruhsatının adrese teslim edilmesiyle birlikte Artvin halkı ve Türkiye halkları yeni bir sloganla sokaklara döküldü "Ceratpe Geçilmez, Artvin Halkı Yenilmez".

Artvin'in sesi coğrafyanın dört bir yanında yankı buldu. Ceratpe'nin rant alanı olmasına geçit vermeyeceklerini belirten birlerce kişi isyana durdu. Artvin'de Valiliğe yürümek isteyenlere polisler günler boyunca azgınca saldırdı. Artvin ile yetinmeyen devlet ülkenin birçok yerinde de Artvin için sokağa çıkarlara yine azgınca saldırdı. Bu sayede devletin, sermayenin koruyuculuğunu yaptığını bir kez daha görmüş olduk.

Devlet, kendisi gibi düşünmeyen toplumun her kesimine azgınca saldırmakta ve yıldırma politikaları uygulamakta. Ancak bizler bu saldırıların asıl sebebinin çok iyi biliyoruz. Korkuyorlar! Artvin'de doğasını savunulara, fabrikalar da emeğini savunulara, Cizre'de yaşam hakkını savunulara saldıranlar, korkularını açıkça ortaya koyuyor.

Ali İsmail'in sözleri devletin saldırganlığının sebebinin açıkça ortaya koyuyor "Korkacak-sınız, Titreyeceksiniz, Yıkılacaksınız!"

Yıkılacağının farkında olan devlet, süngü ucunda iktidarda kalıyor. Faşizme karşı "Şimdi Devrim Zamanı" şiarını yükselten tam zamanı.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Fısıltı Sesi: 30 Desibel

Uyuyamamak... Sahi, kimin işi "uyumak" şu karanlık günlerde? Olağanlarımızın çoktan değiştiği, "ağrı eşliği" mizin rekor kırdığı; çiçeklerin kokusunu, gökkuşağının rengini yitirdiğimiz, ağzımızın içini kırık camlarla doldurduğumuz acı günlerde, uyumak kimin işi? Huzurumuz -varlığı tartışılır, belki de hiç olmadı zaten-, hangi celladın midesinde?

"General Korku"yu salmaya çalışan kan koku ağızlarından var gücümüzle kaçıyoruz. Devam eden eylemler, ya korkusunu yitirmiş ya da korkuyu yenmiş yüreklerden yükseliyor. Renklerin varlığına kurban olduğumuz şu günlerde, her biri rengarenk çiçek gibi açıyor eylemlerin.

Üzgün müyüm? Evet, yitirdiklerimiz için çok üzgünüm. Ama üzüntümün katlayan bir öfkeye var. Sarsıcı ve yıkıcı bir öfke bu; aynı anda da yeni-yi yaratacak güce sahip. Herkesin yaşadığı duygular bunlar, biliyorum. Ama herkesin sustuğu duygular aynı zamanda. Yatağına uzanıp rahatça, gözlerini geceye kapayan kimselikler kalmadı. Eskiden de rahat değildik; ama artık daha rahatsızsız.

***

Bir arkadaşım bugün şöyle dedi: "Haberleri takip ediyorum, 'Şu kadar sayıda kişi katledildi. Yaralılar hala bodrumda. Zırlı araçlar teslim olun çağırısı yaptı.' Hiç mi güzel şey olmuyor, hiç mi lehimize bir şey yok? Kanal kimin olursa olsun haberler hep moral bozuyor!" Sonra ortak karar veriyoruz: Güzel şeyler oluyor; silahlı bir halk ayaklanması, gündelik tanklı, zırlı, toplu kırılmayan mahalleler, düşmanın kaybetme korkusunun ayyuka çıkmış tavan yapılmışlığı... Daha neler neler... Bunlar güzellik değil de nedir? Bunlar devrimin bahar çiçekleri değil de nedir? Kanallar sussun, biz susmayalım: süreç öfkeyi katlayarak arttıran, memnuniyetsizliğin ve güvensizliğin kol kola halka yayıldığı bir süreç.

Süreç karanlık, bu karanlık lehimize. Çünkü bilirsiniz, doğanın kanunudur; şafağa en yakın an, karanlığın en koyu olduğu andır.

***

Hep acılardan söz ediliyor. Güncel tartışmaların tamamına kan bulaşmış. Her yer kan. Nefes alsak hava değil kan gidiyor ciğerlerimize. Neden? Öfke duyan herkes, öfkesini nasıl değişime vurdurabileceğini arıyor. Kimse bu gidişattan memnun değil*, gidişat değişsin istiyor. Basın açıklamaları, yürüyüşler çare değil. Çare ne? Herkes bu sorunun cevabını arıyor. Köklü ve kalıcı bir çözüm için çare ne?

Çare üzerine bir mini öykü

Birkaç yıl önce, bir zindanın kapısında yoldaşımın görüşüne girmek için bekliyorum. Tahmin edersiniz, görüş için bekleyenlerin tamamı devrimci tutsakların yakınları. Zindanın dış duvarlarına aralıklarla gözlem kulecikleri inşa etmişler, her kuleye de 1 asker vermişler. Sevdiklerimiz iç duvarların içinde, biz iç ve dış duvarların arasındayız. İç-dış duvar arası 10 metre. Askerler tepemizde. Toplasak 10 tane. Aşağıdakileri de sayısan 20 de onlar, eder 30 silahlı adam. Biz kaç kişiyiz? 50 tutsağın her birinin ortalama 6 görüşçüsü. Bir açık görüş günü o zindan kapısından en az 1000 tutsak yakını girer içeri. 1000 kişinin sevdikleriyle arasında 30 adam var. Neden var? Çünkü o 30'u da silahlı. E tükürsek boğulurlar. Ama tükürük her zaman yeterince yıkıcı olmuyor. Problemimizde, sayısal farka rağmen sayısal azınlığın üstünlüğü göze çarpıyor. Silah, olması gerekeni bozuyor, sevdiklerimizle aramıza karanlık ve soğuk bir gölge yapıyor. Ama biz, yine de açık görüşten koğuşuna dönen sevdiklerimizi tililsiz, alkışsız uğurlamıyoruz. Problemimizde eşitsizliğini lehimize çevirecek kadar güçlü olmasa da, silahlarımız alkışımız, tililimiz oluyor, şimdilik...

Tükürüğün, alkışın, tililin her zaman yeterince güçlü bir silah olmadığı gerçeği, sevdiklerimiz ve diğer özlemlerimiz (barış, geçim sıkıntısı olmadan yaşamak, tecavüz korkusu duymadan sokaklarda yürüebilmek, parasız eğitim,

gelecek kaygısı duymadan günler geçirmek) kavuşmamız için daha güçlü ve eşitsizlikleri lehimize çevirecek silahlara ihtiyacımız olduğu gerçeğini suratımıza çarpıyor. İşte çare, bu daha güçlü silahlar.

Kürdistan'da geçtiğimiz haftalarda aldığımız birkaç nottan:

İçimde büyük bir 'nasıl anlatayım' sorusu var. Ben bu kani, çocuğunun ölü belki parça parça bedenini son kez koklamak için nöbet tutan anaları, burnumuzun dibinde ambulans gelmediği için göz göre göre ölümü bekleyen dostları, günlerce sokakta kalan ölüleri; ve öte yanda evleri, yemek tabaklarını, bardakları, ders kitaplarını, YGS'yi, Ofis'e giden otobüsleri, düğünleri, nişanları, nişan yüzüklerini, face'in, twitter'ın, instagram'ın eğlenceli paylaşımlarını, "gezmecele" ini; yani hiçbir şey yokmuşçasına varlığını sürdüren, kahrolası sessizliğin parçası tüm "olağan"ları nasıl anlatayım; bu kahrolası sessizliği nasıl anlatayım? Anlatmayacağım! Çünkü desibeli kaç olursa olsun, ses, sessizlikten çok daha önemlidir; zaferi ses getirir!

Fısıltı sesi: 30 desibel
Normal tonda konuşma sesi: 60 desibel
Yüksek bağırma sesi: 90 desibel
Çocuk çığlığı: 90 desibel
Delici çekiş sesi: 130 desibel
Av tüfeğinin patlama sesi: 140 desibel
Roketatar patlama sesi: 180 desibel
***

İşin özü, şimdi bulunduğumuz her alanda, elimize geçen her cisimle, ses olma zamanı! Şimdi devrim zamanı!

* "Ama AKP'liler var, hem de %50'lerde neredeyse" ya da "Sessizlik hakim her yere." diyenler için onların neden dikkate alınmaması gerektiğini ifade edeyim istediğim. Yarınlari sessizlik (hatta çoğunluğun sessizliği bile olsa) değil, ses (hatta sayıca az olanlara ait bile olsa) yaratacak. Unutmayalım, evde oturanlar değil, cesaretle sokakları dolduranlar yolu açacak.

**Bir Mücadele Birliği Okuru
Kulilik Veng**

SOL ASIL SOSYAL ŞOVENLERDEN AYRIŞMALI

Gürsel Cihan

Her mücadele ilerledikçe safları birbirinden ayırır, netleştirir. Aynıları aynı yere atar.

SoL Haber yazarlarından İlker Belek, 25 Şubat günü "Sol Kürt Hareketinden Tamamen Ayrışmalı", 29 Şubat günü ise "Sosyalizm: Türk ve Kürt emekçilerinin ortak kaderi" başlıklı iki yazı yazdı. Sosyal-şovenizmin nerelere ulaşabileceğini görmek için birer örnek. Mesela; "Batı ses versin deniliyorsa, ortak mücadelenin kurtuluşumuz için önemli olduğu düşünülüyorsa, Türkiye'nin bütünlüğü için, emperyalizme karşı, sosyalizme yürünecek. Aksi ne mi olur? Cizre'den belli değil mi?"

İlker Belek'in yazıları, tek başına ele alındığında aslında çok büyük bir anlam ifade etmiyor ya da içerisinde çok yeni düşünceler barındırmıyor. Ama, süreç ilerledikçe sosyal-şoven önyargılarla hareket edenlerin kendilerini nerelerde bulabileceklerine dair bir gösterge. Örneğin, özerkliğin "emperyalizm tarafından çeperdeki ülkeleri çözmek ve/veya uluslar arası sermayenin tahakküm alanı haline getirmek için önerilmektedir." demesi ile birlikte, kendini Doğu Perinçekçilerin ve ulusal kurtuluş hareketini "emperyalizm maşası" olarak gören bilcümle burjuva kalemşörün yanında buluyor. Herhangi bir düşünceyi savunurken kimlerle aynı şeyi sandığınıza dikkat edin, o size bir ipucu verecektir.

Devam edelim.

"Sonuç Rojava'da ortadadır. Amerikan silahıyla özgürlük mücadelesi verildiği sanılmakta, üstelik yaşananlar Stalingrad olarak nitelenebilmektedir." Ancak tescilli bir sosyal-şoven Rojava'yı böyle bir kenara atıp konuşabiliirdi. Acaba, emperyalistlerin teşvikiyle başlayan bir hareketle, kendi iç dinamikleri ile başlayıp, sonrasında enternasyonalist destek toplayarak bütün dünyada destek eylemleri yapılmasını sağlayan ve emperyalistleri kendi yarattıkları canavara karşı mücadele edenlere destek vermeye zorlayan bir hareket arasında nasıl bir benzerlik var?

Malzeme çok ama, yeter. Ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermemenin türlü bahanesi bol bol mevcut. Faşizme karşı mücadele eden bir halka neden destek verilmeli, sorusuna ise hiçbir cevap yok. Cevap olmadığı gibi, ne 6-8 Ekim ne sonrasında bir pratik de yok.

Durduğunuz yer, olaylara bakış açımızı belirler. Tescilli bir reformist için mücadele etmemenin teorik laf cambazlığı her zaman daha güzeldir. Devrim dediğimiz o büyük alt-üst oluşun karmaşasıyla uğraşmaya ne gerek var(!)

Oysa, yazdığı her kelimede devrimin ve iktidara giden yolun izlerini gördüğünüz Lenin için her şey daha berrak; "1905 Rus devrimi bir burjuva demokratik devrimdi. Bu devrim, nüfusun hoşnut olmayan bütün sınıflarının, grup ve ögelelerinin vermiş oldukları bir dizi savaşı içerdi. Bunlar arasında en barbar önyargılara sahip bulunan en muğlak ve akılalmaz amaçlar için savaşan yığınlar vardı. Japonlardan para alan küçük grupçuklar vardı, spekülütörler, servencililer vb. vardı. Nesnel olarak, yığınların hareketi çarlığı sarsıyor ve demokrasi yolunu açıyordu. Onun için bilinçli işçiler hareketinin başında idiler."(1916 İrlanda Ayaklanması) Bugün, Kürdistan'da, nesnel olarak faşizmi sarsan bir hareketin olmadığını söyleyebilir misiniz? Sosyalistlerin, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve demokrasi mücadelesi vermemesi gerektiğini söyleyebilir misiniz?

Aynı makeden devam ediyor Lenin; "Toplumsal devrimin, sömürgelerde ve Avrupa'da ayaklanmalar olmadan, bütün önyargılarına küçük-burjuvazinin bir kesiminin devrimci patlaması olmadan, siyasal bakımdan bilinçsiz olan proleter ve yarı-proleter yığınların, toprak beylığı, kilise, krallık boyunduruğa karşı, ulusal vb. boyunduruğa karşı hareketi olmadan düşünülebileceğini sanmak, toplumsal devrim red-detmektir. Bu bir ordunun belirlenmiş bir noktada mevziye girerek biz sosyalizmden yanayız ve bir başka ordunun da bir başka noktada saf tutarak biz emperyalizmden yanayız diyeceğini ve o zaman toplumsal devrim olacağını sanmak olur! Ancak böylesine ukalaca ve gülünç bir görüş açısından hareket ederek İrlanda ayaklanmasına darbe diye sövülebilirdi.

Saf bir toplumsal devrim bekleyen kimsenin ömrü, bunu görmeye yetmeyecektir. Böylesi gerçek bir devrimin ne olduğunu hiç anlamayan sözde-devrimcidir."

İşte bütün karmaşıklıkıyla bir toplumsal devrim. Bunun yanına, destek vermek için sosyalist olma ön koşulunu belirleyenleri koyun. "Ukalaca ve gülünç bakış açısıyla sözde-devrimci" olmak yaftasını kim hak ediyor?

"Eğer, proletaryanın sosyalizm uğruna büyük kurtuluş savaşında, bunalımı derinleştirmek için emperyalizmin şu ya da bu yıkımına karşı her halk hareketinden yararlanmayı bilmezsek, pek zavallı devrimciler oluruz. Bir yandan her türlü ulusal baskıya karşı olduğumuzu bütün makamlarda ilan edip yinelerken, öte yandan ezilen bir ulusun bazı sınıflarının en etkin ve en uyanık kesiminin, ezenlerine karşı kahramanca ayaklanışını darbe diye nitelenecek kalkışsaksak, düştüğümüz ahmaklık düzeyi kautskicilerinkine eşit olur."(1916 İrlanda Ayaklanması)

Devrim, 1900'lerin başında da ayrıştırdı, bugün de ayrıştırıyor. Aynıları aynı yere atıyor, herkesin maskesini düşürüyor. Bütün yakıcılığı ve karmaşıklıkıyla gözlerimizin önünde büyüyor, yığınları eğitiyor. Ve devrimci politika ile devrimci özneyle buluşmaya şimdi daha çok ihtiyaç duyuyor.

Yeni Kölelik: "Kiralık İşçilik"

Kapitalizm, emek sömürüsüne doymuyor. Ne kadar fazla sömürü, ne kadar az öderse daha fazla kar ediyor ve buna doymuyor. Onyıllardır iş güvencesiz ve ucuz işgücü olarak işçi çalıştırılabilmenin yolunu "taşeron işçilik" ile bulan sermaye, şimdi bunu dahi çok buluyor ve "kiralık işçi" sistemine geçmek istiyor.

Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu'nda AKP'nın ısrarı ile geceyarılarına kadar süren görüşmenin sonunda, "İş Kanunu ile Türkiye İş Kurumu Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" kabul edilerek, Meclis Genel kuruluna geldi. Burada da onaylanması halinde, kamuoyunda "Kiralık işçilik" olarak tanıyan "geçici iş ilişkisi" mevzuata girmiş olacak ve bugünkü şartları aratacak çalışma koşulları olacak.

"Geçici iş ilişkisi"nde işçiler, özel istihdam büroları ya da holding bünyesi içinde veya aynı şirketler topluluğuna bağlı başka bir işyerine kiralanabilecek.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, bu "Özel İstihdam Büroları" ile ilgili bir açıklama yaptı ve bu büroların "köle simsarlığı" yapacağını, milyonlarca işçinin de köle haline getirileceğini söyledi. Beko, Komisyonlardan

apar topar geçirilerek meclise getirildiğini söylediği bu yasa teklifi için, başta DİSK olmak üzere kimsenin itirazının dikkate alınmadığını da söyledi.

Kani Beko, bu tasarıyla birlikte yaşanacakları da şöyle sıraladı:

* İş güvencesi ortadan kalkacaktır.

* Kıdem Tazminatı fiili olarak yok edilecektir. İhbar tazminatı ortadan kaldırılacaktır.

* 1-9 arası işçi çalıştıran iş yerlerinde 5 işçiye kadar, 10'un üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinde %25 oranında kiralık işçi çalıştırılabilecektir. Böylece

kayıtlı istihdamın neredeyse yarısı bu kölelik büroları aracılığı ile güvencesiz çalıştırılacaktır.

* Kural dışı, güvencesiz ve esnek çalışma biçimleri kural haline gelecektir.

* Sendikal örgütlenmeler çok ciddi kan kaybedecektir.

* İşverenlerin işten çıkarma maliyetleri düşecektir, işçiler istenildiği gibi kullanılıp kapı önüne konulacaktır.

* İddia edildiği gibi kayıt dışı istihdam düşmeyecektir. Çünkü işverenlerin tercih ettiği en esnek çalıştırma biçimleri kayıt dışındadır.

* Kayıtdışı istihdam edilenler güvence kazanmayacaklar; aksine formal sektörlerde, sendikal örgütlenmelerin var olduğu alanlarda işçiler güvencesiz hale gelecektir.

* İşçi sınıfı "kiralık işçilik" adı altında kölelik ilişkilerine mahkum edilecektir.

* Gelir, emeklilik, yıllık izin ve sağlık ile ilgili bütün haklar tamamen ortadan kalkacaktır.

* Kiralık işçiler aynı işi yapan diğer işçilere göre çok daha düşük ücrette mahkum olacaktır.

* Uzun çalışma saatleri açısından dünyada zirvede yer alan ülkemizde, kiralık işçiler yoğun çalışma temposuyla, yoğun bir sömürü çarkı içinde olacaktır.

* Ülkemizde iş hukuku, işçi-işveren arasındaki sözleşme, iş yeri ve iş kolu düzenlemeleri üzerine kuruludur. Meclisteki tasarı, bu hukuksal düzenlemeleri geçersiz hale getirecektir. Böylece çalışma yaşamı tamamen hukuk dışı bir hal alacaktır.

* İşverene toplu işten çıkarma hakkı tanınacak, işveren 8 ay sonra aynı işçiyi kölelik bürolarından çok daha ucuza, sendikası, haksız hukuksuz kiralanabilecektir.

* İşverenler, Özel İstihdam Büroları'ndan işçi kiralama hakkı kazandığında, "kadrolu" işçilerin üzerinde sürekli bir baskı oluşturacaktır.

* Kiralık işçiler, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği uygulamalarından yaralanamayacak, ağır, tehlikeli ve ölümcül risklerle karşı karşıya kalacaktır.

* Kiralık işçilerin İşsizlik Fonundan yararlanma olanakları olmayacaktır.

* İş-Kur işlevsiz hale gelecek, kamu emek gücü piyasasındaki sorumluluklarını tamamen üstünden atmış olacaktır.

* Kamudaki alt işverenler, Özel İstihdam Bürolarından işçi kiralanabileceklerdir. Kamuda taşeron köleliğini aratan çalışma düzeni kurulacaktır.

* Sonuç olarak Özel İstihdam Büroları köle pazarlarıdır. Özel İstihdam Büroları İle Geçici İş İlişkisi oluşturulması insan ticaretidir. İnsan ticareti, tarihteki en büyük insanlık suçlarından biridir.

Bu 20 maddenin her birinin işçi sınıfı büyük bir saldırı anlamına geldiğini söyleyen Kani Beko, bu saldırılara karşı büyük direnişler gösterilmesi gerektiğini vurguladı.

"Altın Ayıcık" Hiç de Mutlu Etmiyor

"Çocuk ya da büyük ol, Haribo'yla Mutlu Ol!..."

Bu cümleyi okuduğunuzda hemen hatırladınız değil mi? Sık sık reklâmını izlediğiniz rengârenk yumuşak şekerleri ve 'Altın Ayıcık'ı...

Çocuk ya da büyük olup Haribo'yla mutlu olan var mıdır bilmiyoruz, ama onları üreten işçiler hiç de mutlu değil.

Çünkü ağır çalışma koşulları var. Aldığınız her bir paket Altın Ayıcık ya da başka bir Haribo marka şeker, Hadımköy'deki fabrikada yüzlerce işçinin biraz daha sömürülmesi anlamına geliyor. "Off.. şurada ağır tadıyla bir şeker de yedirtmedin, onu da sömürüye drama bağladın ya..." diyebilirsiniz. Ama bence o 'Altın Ayıcık'ları, çilekli, böğürtlenli, portakallı, framboazlı şekerleri ağzınıza atmadan onları üreten işçilerin çalışma şartlarına bakalım, sonra isterseniz tadını çıkara çıkar yemek devam eder, isterseniz de...

İstanbul Hadımköy'de faaliyet gösteren Pamir Gıda, Alman şekerleme üreticisi Haribo ürünlerini üretiyor. Fabrikada beyaz yakalılarla birlikte 335 kişi çalışıyor.

O sevimli 'Altın Ayıcık'ları renk renk şekil şekil yumuşak şekerleri üreten işçilerin çalışma koşulları ise hiç de şeker tadında değil. 'Ayıcık'lar ister altın renginde olsun ister gökyüzü mavisi, ister yaprak yeşili, ister gül kırmızısı... İşçileri hiç de mutlu etmiyor. Aksine makinelerden çıkan her 'Ayıcık' onların biraz daha sömürülmesi anlamına geliyor.

Çalışma koşulları da ağır olan Haribo işçileri asgari ücrete yapılan zamdan sonra maaşlarının iyileştirilmesi talebinde bulunmuşlar. Aynı zamanda bir sendikal örgütlenme içinde olan işçiler, taleplerinin karşılığı ise Tek Gıda İş Sendikası temsilcisi iki arkadaşlarının işten çıkarılması oldu.

2012 yılından beri sendikal faaliyet yürüten işçiler çalışma koşullarının iyileştirilmesi konusunda ilgisiz kaldığı belirttikleri sendikadan istifalara da zorlanmışlar.

Yaklaşık 4 aydır çalışma şartlarının düzeltilmesi talebi olan işçiler, işçi temsilcileri aracılığıyla fabrika yönetimi ile görüşmeleri sürdürüyordu. Görüşmeler devam ederken, sendikal faaliyet yürüttükleri gerekçesiyle iki işçi arkadaşlarının işten çıkarılması işçilerin harekete geçmesine neden oluyor.

Bir araya gelip işten atılan arkadaşlarının işlerine geri dönmeleri ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için sendikayla birlikte hareket etmeye karar veriyorlar.

Sendikal faaliyet yürüten iki arkadaşlarının

işe geri alınması, maaşlarına %25-30 civarında zam ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi talebiyle 23 Şubat günü iş bırakma eylemine başladılar.

Tek Gıda İş Sendikası fabrika

yönetimiyle görüşmelere başlarken işçiler de "Bu İş Yerinde Grev Var" pankartını asarak 2. gününden itibaren eylemlerine devam ediyorlar.

Fabrikadaki 216 işçi greve katılıyor. İşçiler 15-20 arkadaşlarının tehdit edildiklerini ve bu nedenle kendilerine katılmadığını belirtiyorlar.

İşçiler her gün 06.30-07.00'de fabrika önüne gelip akşam 19.00 gibi evlerine gidiyor. Grev devam ederken Haribo patronu fabrika önüne polis ve TOMA çağırıyor. İşçiler ve sendika yetkilileri polis ve TOMA'ya aldırıyor. "Biz hakkımızı arıyoruz, yasa dışı bir şey yapmıyoruz. Onlar ister polis çağırın, ister TOMA, taleplerimiz karşılancaya kadar buradan ayrılmayacağız" diyorlar.

İşçilerin çalışma koşulları ise hiç de yediğimiz şeker tadını vermiyor. Mesailerle birlikte bazen 14-16 saat çalışmaları gerekiyor. Bir süre önce Pazar günü mesailer de zorlu hale getirilince işçilerin dayanacak gücü kalmıyor. 12-13 yıllık işçinin aldığı ücret ise 1150-1250 TL civarında. Bu maaş ise onların geçinmesi için yetmiyor. İşin yoğun olduğu zaman baskı da gördüklerini belirten işçiler, "tuvalete gitmek bile sorun haline geliyor. İzin kullanmakta yaşadığımız sıkıntıyı anlatmaya gerek var mı?" diyerek aktarıyorlar koşullarını.

İşin yoğunluğu nedeniyle yorulduklarını söyleyen işçiler, bunun da yorgunluğa, zorlanmalara ve dalgınlıklara neden olduğunu ve iş kazaları yaşadıklarını fakat bunların iş kazası olarak kayda geçirilmemesi yönünde zorlandıklarını aktarıyorlar.

İşte o "Altın Ayıcık" ve diğer rengârenk şekerleri üretenlerin içinde buldukları durum bu... Çalışma daha çok çalış... Makinelerden onbinlerce, yüzbinlerce 'Altın Ayıcık' çıksın, onları paketle, satışa hazır hale getir... Ama maaşa zam, iş koşullarında iyileştirme isteme, yoksa kapı önüne konursun...

Haribo Şekerleme işçileri, kimi zaman halay çekerek, kimi zaman sloganlar atarak, kimi zaman top oynayarak, kimi zaman da dayanışmaya gelen dostlarıyla sohbet ederek grevlerini sürdürüyorlar.

Şimdi, çocuk ya da büyük; Altın Ayıcık ya da Haribo renkli şekerlemeleri yeyp mutlu olursun bilmiyoruz. Çocuk ya da büyük olun sömürüye ortak olmayın! Haribo ürünlerini almaktan vazgeçip işçilere destek vermeye giderseniz onlar çok mutlu olurlar...

Greve Giden Haribo İşçilerinin Yanında

Cemil Demir ve Ersin Yıldız adlı 2 işçi işten atıldığı için, Haribo'da 180 işçi grevde...

İşçiler 2012 yılından bu yana Türk-İş'e bağlı Gıda İş'te sendikalaşma faaliyeti yürütüyorlarmış ve sendikalaşmışlar. Sendikalaşma çalışmalarına bir müddet ara vermişler.

Daha sonra toplu iş sözleşmesi sürecinde, asgari ücret artışı olduğu için, kendi ücretlerinin de artması için yeniden sendikalaşma faaliyetine başlamışlar.

Çalışma yapan işçilerden sözcü olan, ardından 16 yıldır çalışan bir diğer işçi de "performans düşüklüğü" gerekçesi ile işten atılmış. Ve 180 işçi, arkadaşlarının işe geri alınması ve ücretlerinin artırılması talebiyle greve başlamışlar.

28 Şubat günü işçileri ziyarete gittik. Haribo'nun yurtdışındaki patronu gelmiş, müdürle 29 Şubat günü görüşme yapacakmış. İşçiler de, sabah erkenden toplanıp patronu kalabalık bir şekilde karşılamayı planlıyorlar, bizi de "kalabalık gelin" diyerek davet ettiler.

Gazi Mahallesi'nden Bir İşçi

Antep'te Plastik İşçileri Grev Yaptı Ve Kazandı

Antep'te Pilsan Plastik Fabrikası'nda çalışan 250 işçi, maaşlarının düzenli verilmediği ve çalışma koşullarının kötü olduğu gerekçesiyle 19 Şubat günü iş bırakarak greve başladı.

Haftanın 7 günü, günde 12 saat çalıştırıldıklarını ve yaşanan sorunları defalarca fabrika yöneticilerine iletmelerine rağmen bir çözümün bulunmadığını söyledi. Fabrika önünde greve başlayan işçiler sık sık "İşçiyiz haklıyız söke söke alınız" sloganları atan işçiler, koşulları düzelinceye ve talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerini sürdüreceklərini söylerken, sabah saatlerinden bu yana görüşecek bir muhatap bulamadıklarını belirttiler.

Ücretlerinin yarısının bankaya yatırılıp yarısının elden verilmesinden dolayı bordrolarında ücretleri düşük gösterilen işçiler, ücretlerinin tamamının bankaya yatırılmasını ve ödenmeyen primlerinin ödenmesini istiyor. Hafta sonları 12 saat çalıştıklarını, resmi tatillerde dahi çalıştırıldıklarını söyleyen işçiler, tatil için izin istediklerinde de "vardıya dönüşümlerinde tatil yaparsınız" denildiğini söylüyorlar ve resmi tatillerde çalışmaya itiraz ettiklerinde de işten çıkarılmayla tehdit edildiklerini

anlatıyorlar.

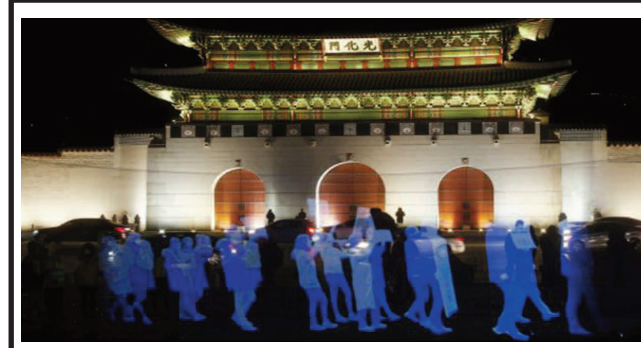
Fabrikada iş durdurarak greve başlayan işçiler tehdit edildiklerini söyleyerek, "Çalışmayanların TOKİ ve sosyal yardımları da kesilecek deniliyor. Biz bunları kabul etmiyoruz" diyorlar, haklarından vazgeçmeyeceklerini, alana kadar mücadele edeceklerini vurguluyorlar. İşçiler, 8 saat çalışarak net 1300tl asgari ücret almak istediklerini söylüyorlar.

İşçilerin grevi, aralarından seçtikleri sözcülerin 20 Şubat günü patronla görüşmesi ve anlaşma sağlanması üzerine sona erdi.

İşçilerin vardığı anlaşma şöyle: "Grevde geçen iki gün devamsız sayılmayacak ve hiç bir ücret kesintisi yapılmayacak. Yüzde 75 zamlı olan fazla mesai ücretleri yüzde 100 zamlı olacak. Devamsızlık yapmama ve performansla göre verilen ve çoğu işçinin yararlanamadığı 150 liralık prim ücreti zam olarak aylık ücretlere yansıtılacak."

Güney Kore'de "hükümetin ifade özgürlüğünü kısıtladığı" gerekçesi ile protesto eylemi yapmak isteyen Uluslararası Af Örgütü Kore Şubesi'ne izin verilmedi. Seul merkezinde yapılmak istenen çoğu protesto eylemleri gibi bu da "trafik yoğunluğu" gerekçesi ile izin alamayınca, 24 Şubat günü hologram eylemcilerle eylem yaptı.

Şişecam İşçileri Eylem Ve Boykotta

110. Günde Nautilus Paşabahçe'de

Mersin ve Eskişehir Şişecam Fabrikaları'nda işten atılan ve işlerine dönme mücadelesinin 110. gününde olan işçiler Mersin ve İstanbul Beykoz'daki Kristal İş Genel Merkezi önünde direnişlerini sürdürürken, çeşitli eylem ve etkinliklerle de seslerini duyurmaya devam ediyor.

Şişecam işçileri bir süredir de "Şişecam Ürünlerini Boykot Kampanyası" yürütüyor. İstanbul ve Mersin'deki Paşabahçe Mağazaları'na giden cam işçileri, alışverişe gelenlere seslenerek Şişecam ürünlerini boykot etmelerini istiyorlar.

Şişecam işçileri 21 Şubat günü 110. günlerinde boykot çağrılarını Kadıköy Nautilus AVM içindeki Paşabahçe Mağazası'nda yaptılar. İşçiler, saat 15.00'te Paşabahçe Mağazası'na ellerinde boykot çağrısı bulunan kartlarla girerek, müşterilere işten atıldıkları

larını, işçilerin işe geri alınması talebiyle Şişecam ürünlerini boykot etmelerini istedi. Bir yandan müşterilere boykot gerekçesini anlatırken, bir yandan da raflardaki ürünlerin üzerlerine boykot kartlarını bıraktılar.

Şişecam işçilerinin eylemi mağazadaki müşteriler tarafından ilgiyle karşılandı ve destek buldu. Müşterilerin pek çoğu işçilere sorular sordu ve boykot kartlarını alarak "İşten atılan işçiler geri alınmaya kadar Paşabahçe'den ürün almayacağız" diyerek kasaya bıraktılar.

Boykot çağrılarında sırada mağaza müdürü işçilere yaptıklarının yasal olmadığını anlatmaya uğraştı. Ancak işçiler, yaptıklarının fahi meşru hakları olduğunu, işten atıldıklarını ve yerlerine taşeron işçiler alındığını, bütün işten çıkarmalara ve taşeron çalışmaya karşı bir tepki oluşturmak istediklerini belirterek boykot çağrılarını sürdürdüler.

Bir süre sonra mağaza mü-

dürü yanında özel güvenlik görevlileriyle işçilerin etrafını öreerek boykot çağrılarını engellemeye çalıştı. İşçilerin bir kısmı onlarla görüşürken bir kısmı da boykot çağrılarını sürdürdü. Müşterilerden bazıları işçilerin etrafını saran ve onları engellemeye çalışan güvenlik görevlilerine ve mağaza müdürüne tepki gösterdi. Alışverişe gelen bir kadın avukat işçilerden boykot kartlarını alarak onlar adına çevredeki insanlara vermeye başladı.

Müşterilerin kimi raflardaki kartları kimileri de işçilerle konuşup onlardan aldıkları kartları "Ben işçilerin işlerine dönünceye kadar ürün almayacağım" diyerek kasaya bırakmaya devam etti.

İşçiler boykot çağrılarını mağazadan çıkarak AVM içinde de sürdürdü.

KESK'ten Dayanışma

İşçilerin Beykoz'daki direniş çadırında 25 Şubat günü KESK İstanbul Şubeler Platformu'ndan emekçiler

vardı. KESK üyeleri adına konuşan Hüseyin Özer, Şişecam işçilerinin Paşabahçe Şişecam'ı bir dünya markası yapan işçiler olduğunu, fakat bugün işsiz olduklarını ve hem patrona hem de sarı sendikacılara karşı mücadele verdiklerini belirtti. KESK üyeleri ola-

rak bu güne kadar dayanışma içinde oldukları işçilerin mücadelesinde onların yanında olmaya devam edeceklerini söyleyen Özer, cam işçilerinin kararlılıkla sürdürdükleri bu mücadeleyi kazanacaklarına inandıklarını belirtti.

Şişecam işçileri adına konuşan İsmail Yılmaz, kendilerini yalnız bırakmayan tüm emek dostlarına teşekkür ederek yaşadıkları süreci aktardı ve "Şişecam işçilerinin onurlu bir tarihi vardır, sendikamızın tarihinde işçi sınıfına ihanet yoktur. Bizler sarı sendika istemiyoruz ve buna izin vermeyeceğiz. Mücadelemiz hem işe dönme mücadelesi hem de sarı sendikacılara karşı bir mücadeledir ve biz bu mücadeleyi ka-

zanaacağız" dedi.

Ülker SCA İşçilerini Ziyaret

Şişecam işçileri, 26 Şubat günü, 66 gündür Gebze Organize Sanayi Bölgesi'ndeki grevde olan Ülker SCA Yıldız işçilerini ziyaret etti. İşçiler "SCA İşçisi Yalnız Değildir!", "Direne Direne Kazanacağız!", "SCA İşçisi Direnişin Simgesi!" sloganlarıyla SCA işçilerinin grev çadırına yürüdüler.

SCA Yıldız işçileri ise bu coşkulu sloganları "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganlarıyla karşıladılar.

SCA yıldız işçileri işçileri çay ikram ederek sıcak bir şekilde karşıladılar ve sohbet ettiler. İşçiler birbirlerine yaşadıkları örgütlenme, işten atılma, direniş, grev süreçlerini anlattılar.

Daha sonra buradan ayrılan Şişecam işçileri, IFF Aroma işçilerini ziyaret ettiler.

Çapa Sağlık Emekçileri Açıkgozöglü'nu Unutmadı

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Acil Cerrahi ve Travmatoloji Anabilim Dalı'nda iki yıl önce bodrum katındaki taşan kanalizasyonun temizletilmesinin ardından karaciğer yetmezliği hastalığına yakalanarak yaşamını yitiren Zafer Açıkgozöglü'nün, yarın görülecek davası öncesinde sağlık emekçileri hastane basın açıklaması gerçekleştirdi.

Çapa İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 17 Şubat günü saat 12.30'da Monoblok önünde açıklama yaparak ertesi gün görülecek davaya çağrı yaptı.

Eylem, sendika yöneticileri de katılarak konuşmalar yaptı; kıdem tazminatı haklarına sahip çıkacaklarını ve kiralık işçi uygulamasına izin vermeyeceklerini de dile getirdiler.

Çapa İşçi Sağlığı Meclisi adına açıklama yapan Dr. Coşkun Canvar, Zafer Açıkgozöglü'nün göz göre göre ölüme gönderildiğini, çok sayıda taşeron işçinin de Açıkgozöglü gibi ölüme sürüldüğünü söyledi. Taşeron işçiler, işten atılma tehdidiyle karşı karşıya kaldıkları için her işi yapmak zorunda kalıyorlar.

Canvar, Açıkgozöglü'nün yaşamını yitirmesinin ardından verdikleri mücadele sonucunda ölümün bir iş cinayeti olduğunun kabul ettirildiğine dikkat çekerken, taşeron şirket ve hastane yönetiminin Açıkgozöglü'nün ölümünden sorumlu olduğunu söyledi. Cinayetin ilk sorumlusunun ise taşeron sistemi yaygınlaştıran iktidar olduğunu söyledi.

18 Şubat günü görülen duruşma öncesi Zafer Açıkgozöglü'nün ailesi ve sağlık emekçisi arkadaşları İstanbul Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak, iş cinayetlerinin bir daha yaşanmaması için adalet ve hukuk mücadelesini sürdüreceklerini söyledi. Mahkeme heyeti Mayıs ayında Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde keşif yapılmasına, SGK'dan bir yıldır gelmeyen evrakların tekrar istenmesine karar verdi. Mahkeme 14 Haziran 2016 tarihine ertelendi.

DİA Holding Eyleminde Dayanışma Günü

İnşaat İşçileri Sendikası, DİA Holding'e ait inşaatlarda çalışmış, fakat ücretleri ödenmeyen, her başvurularında çeşitli bahaneler ve ayak oyunlarına başvuru alan işçilerle birlikte Kabataş'taki holding binası önünde eylemde.

İşçilerin ücretlerini ödemeyen DİA Holding her gün, "taşeron firmaya ödeme yapıldı, işçiler bize çalışmadı, biz taşeron firmaya ödedik, muhatabınız orası, tamam taşeron firmayla görüşelim öğrenelim, taşeron firma ödendiğini söyledi evrak bekliyoruz" gibi bahanelerle işçileri oyalıyordu.

15 Şubat günü işçiler, 7. kez DİA Holding önüne geldiler. "İşçi Düşmanı DİA Holding", "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Sokak Kavga Direniş Yaşasın İnşaat İş", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır" sloganları atarak eyleme devam edildi.

Öğle saatlerinde de Şişecam işçileri, "İnşaat İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla inşaat işçilerine dayanışmaya geldiler. Şişecam işçileri "Biz bu eyleminizde size güç verebilmek için ne yapalım, kazanmanıza nasıl bir katkımız olur" dediler. Yakınlarda bulunan bir kafeteryadan gelen sıcak çaylar eşli-

ğinde dayanışmanın güçlendirilmesi üzerine sohbet edildi.

Aynı dakikalarda İnşaat İş'in öğrenci komisyonu da ellerinde üniversite öğrencilerini DİA işçilerine desteğe çağırın bildirimleri ile Kabataş çevresindeki üniversite bölümlerine ve servis noktalarına gitmiş ve bildirimlerini dağıtarak işçilerin yanlarına gelmişlerdi.

Eylem devam ederken bir nakliye kamyonu yaklaşıyor holding önüne... Arabadan inen genç bir işçi mobil-yaları indirip holdinge taşımaya çalışırken, direnişteki işçiler de onlara yardım ediyor. Tabii içeriye girmeden...

"Onlar da ekmek parası için çalışıyor, yardımcı olalım" diyorlar kimi kamyonetin kapağını tutuyor, kimi indirip içeri götüreceği işçiye verirken "O, döner sandalye

güzelmiş... Şimdi taşıyalım da ücretleri ödemezlerse yukarı çıkıp bunlarda otururuz ücretleri alınca kadar" diye şakalaşıyorlar.

Sendika Başkanı Mustafa Akyol'da bize dönerek "Arkadaşlar şimdi şakasını yapıyor ama, gerçeklik payı var. Bu bir iki gün içinde ücretleri ödemezlerse Cuma günü yaptığımız gibi çatıdan pankart sarkıtmakla kalmayız. Geçer içeride o koltuklarda otururuz. Ta ki gasp ettikleri ücretler ödeninceye kadar" diyor.

İşten atılan Şişecam işçileri, "Beykoz'daki çadırımıza dönme zamanı" diyerek işçilerle vedalaşıp "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla ve alkışlarla ayrılıyorlar inşaat işçilerinden...

Dora Otel İşçisi Davayı Kazandı!

Dora Otel işçileri 2014 yılında çalışma koşullarının düzeltilmesi amacıyla Tüm Emek Sen'de (Turizm Otel Spor Emekçileri Sendikası) örgütlenmeye başlamışlardı. Sendikal faaliyetleri öğrenen Dora Otel patronu iki işçiyi işten çıkarmak istemiş, bunun üzerine işçiler iş durdurma eylemi yaparak sendikal faaliyetlerinin kabul edilmesini talep etmişlerdi. Oteldeki işçilerin büyük çoğunluğunun işi durdurması üzerine Dora Otel yönetimi Tüm Emek Sen ile toplantı yapmış ve sendikayı kabul ettiğini söylemişti. Fakat kısa bir süre içinde aralıklarla 24 işçi işten çıkarılmıştı.

Son işten çıkarılan sendika üyesi işçilerden olan Dora Otel İşçisi Esin Gülüm'ün davası 23 Şubat günü İstanbul Adliyesi 18. İş Mahkemesi'nde görüldü. Davanın sonuçlanması için beklenen birliktirki raporuyla da sendikal nedenlerle

işten atıldığı kanıtlanan Esin Gülüm'ün işe iadesine ve sendikal tazminatlarının ödenmesi yönünde karar verildi.

Esin Gülüm'ün bu davayı kazanmasıyla birliktirki raporu ve sonuçlanmış dava sonucu bekleyen diğer otel işçilerinin de davaları içinde emsal teşkil etmesi bekleniyor.

Dora Otel işçileri ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu katılımcıları davaları yakından takip ediyor ve sürekli destek olmaya gidiyorlardı.

Dora Otel işçileri işten çıkarılmaları üze-

rine eylemlere başlamışlar ve hemen Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu oluşturulmuştu. İşçilerin eylemleri nedeniyle otelin çalıştığı en büyük seyahat şirketleri rezervasyonlarını iptal ettirmiş, otel yönetimi "onlarla aramızda ciddi bir psikolojik savaş var" itirafında bulunmuştu.

Taksim'de otellerin önünden yürüyüşlerle ve otel işçilerine örgütlenme çağrılarıyla eylemlerini sürdüren işçiler pek çok otel işçisinin de sendikayla tanışmasını ve otel işçileri içinde örgütlenme faaliyetlerinin yükselmesini getirmişti

İşten atılmaları üzerine işe iade davaları açan işçilerin pek çoğunun davası Dora Otel yönetiminin itirazları, şahitlerini getirmemeleri, gerekli evrak tamamlamak için süre istemesi gibi nedenlerle uzamaktaydı.

Davanın kazanılması otel işçileri ve platform katılımcıları tarafından sevinçle karşılandı. Sıra diğer işçilerin mahkemelerinin sonuçlanmasında...

Urfa'da Elektrik İşçileri Grevde

Urfa'da Eksim Holding'e bağlı taşeron firma Edessa Elektrik Dağıtım Şirketi'nde çalışan işçiler, maaşlarını alamadıkları için greve başladıklarını açıkladı.

25 Şubat günü çalıştıkları firmanın bahçesinde toplanan işçiler, sonuç almadan grevi sonlandırmayacaklarını söyledi. Urfa merkez ve ilçelerde toplam 900 işçi aynı anda iş bıraktı ve işçiler, asgari ücrete yapılan zammın maaşlarına yansımadığını ve 55 gündür maaşlarını alamadıklarını söylüyorlar.

Yetkililerin herhangi bir açıklama yapmadığını ve kendilerine verdikleri hiç bir sözü tutmadığını söyleyen işçiler, "HAKLARIMIZI ALANA KADAR MÜCADELEMİZ DEVAM EDECEK" dedi.

SİLAHLI HALK AYAKLANMASI VE GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ

Özgür Güven

Birleşik devrimin bugün geldiği aşamada devrimin daha ileri gidebilmesi için somut olarak yerine getirilmesi gereken devrimci görevler var. Bu görevler bir devrimci programdan daha ziyade devrimin tarihsel ve pratik gelişiminin önümüze çıkardığı görevlerdir. Bu görevlerin anlaşılması sürecin doğru anlaşılmasıyla olanaklı olacaktır.

7 Haziran'dan sonra yaşananlar ve 1 Kasım'da tekrarlanan seçimler bizdeki parlamentarizmin ve burjuva parlamentonun ne kadar yüzeysel, ne kadar göstermelik ve ne kadar kof olduğunu herkese gösterdi. Küçük burjuva hareketin parlamentoya yüklediği misyonun, verdiği önemin, ettikleri o koca koca lafların zavallı gevezelikten başka bir şey olmadığını yaşanan su son 7-8 aylık süreç somut olarak açığa çıkarmıştır.

Parlamentonun, yeni bir anayasa ve ulusal sorunun barışçıl çözümünün burjuvazinin proletarya ve halkları oyalamak, devrim yolundan alıkoymak için uydurduğu masallardan başka bir şey olmadığını; burjuvazinin ne Kürt sorununu ne da halkların hayatı sorunlarından hiçbirini çözemeyeceğini daha önce defalarca yazmıştık. Çözümün, proletarya ve halkların burjuvazinin ekonomik-politik iktidarına, burjuva egemenliğe son vermesinden; demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarından geçtiğini belirtmiştik. Yaşam, Leninistleri en açık biçimde doğrulamıştır. Parlamentonun ve parlamenter yolun kof bir hayal, bir kuruntu olduğu herkes tarafından görüldü. Burada proletarya ve halkların kazancı boş bir halden kurtulmak olmuştur.

2013 Haziran ayaklanması ve 6-8 Ekim silahlı serhıldanı birleşik devrimin gelişimde önemli dönemeçlerdir. 2013 Haziran ayaklanması bütün kentleri eyleme çekip emekçi yığınların, ezilen halkların devrimi en kadar çok isteklerini gösterirken; komünler ve forumlar biçiminde komite ve konseylerin nasıl hayata geçtiğinin örneğini de yarattı. 6-8 Ekim silahlı serhıldanı birleşik devrimin hangi araçlarla ve hangi mücadele biçimiyle zafere yürüyebileceğini gösterdi.

Yaşananlar Leninist şiarların ve taktiklerin ne kadar doğru olduğunu ka-

Uzun iç savaş kent savaşları olarak sürüyor. Burada proletarya ve halkların önlerindeki hedefin açık ve net olarak konması gerekiyor. Bu hedefler Leninist Parti tarafından daha önce kondu. Ancak bir kez daha tekrarlamakta fayda var: 1) Bütün iktidar halklara; 2) Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce kendisinin belirlemesi; 3) Bütün politik tutsakların derhal serbest bırakılması; 4) Bankaların ve tekellerin kamulaştırılması.

ntıladı. Yaşam, yani devrim proletarya ve halkları daha uzun ve zorlu bir yoldan buraya getirdi. Küçük burjuva hareket kendi kendisini iyice rezil edip yerin dibine batırmadan Leninist şiarların ve taktiklerin doğruluğu bu kadar açık olarak görülemezdi. Proletarya ve halklar teoriden, kitaplardan daha çok kendi deneyimlerinden öğrenirler. Parlamentarizmin ve parlamento yolunun bir hiç olduğunu yaşayarak gördüler. 7 Haziran'dan önce "boykot" şiarına ikna edilemeyen milyonlar için şimdi parlamento yolu bitmiştir. Boykot politikasının doğru olduğunu, bu hükümetin de daha öncekiler gibi, hatta onlardan çok daha sert bir savaş hükümeti olduğunu gördüler. Olayların somut gelişimi, halkların önüne güç sorununu somut olarak çıkardı. Zora dayalı devrim olmadan, proletarya ve halklar burjuva egemenliği yerle bir edip kendi iktidarlarını kurmadan hiçbir sorunun çözülemeyeceğini yaşayarak gördüler.

Şimdi ayaklanma bir üst düzeye sıçradı. Uzun iç savaş kent savaşları olarak sürüyor. Burada proletarya ve halkların önlerindeki hedefin açık ve net olarak konması gerekiyor. Bu hedefler Leninist Parti tarafından daha önce kondu. Ancak bir kez daha tekrarlamakta fayda var: 1) Bütün iktidar halklara; 2) Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce kendisinin belirlemesi; 3) Bütün politik tutsakların derhal serbest bırakılması; 4) Bankaların ve tekellerin kamulaştırılması.

Bu hedeflerin gerçekleşmesinin bugünkü burjuva parlamento ve hükümet eliyle olamayacağını herkes kabul

ettiğine göre, atılması gereken adım burjuvazinin iktidarını, parlamentosu ve hükümetiyle birlikte devirmektir. Ancak bir devrim yıkıcı olduğu kadar kurucu da olmak zorundadır. Yani mevcut burjuva iktidarın ve hükümetin derhal yıkılması laf olsun diye söylenmiyorsa, onun yerine hangi hükümetin alacağı da açıkça ortaya konmalıdır. Bu somut durumda ayaklanmayı yönetmek üzere kurulması gereken proletarya ve halkların iktidarından baka bir şey olmayan Geçici Devrim Hükümeti (GDH) olacaktır.

Yukarıda ifade edilen 4 talep olsun, GDH olsun, öyle soyut, teoriden, ilkelere çıkarılmış değildir. Bunlar tarihsel gelişimde birleşik devrimin daha ileriye gidebilmesi için zafere erişebilmesi için somut olarak yerine getirilmesi gereken görevlerdir.

7 Haziran seçimleri yok hükmünde sayılıp parlamentonun dağıtılmasının asıl nedenleri görülmeyip, halen bir kişinin hırslarına ve başkanlık hevesine bağlanmaya çalışması tam bir aymazlıktır. Sermayenin egemenliğini sürdürülebilmesi için devrimin bugün geldiği aşamada devlet erkini merkezeleştirmesinden ve tek bir otorite altında toplanmasından başka yolları kalmadığı için bunun böyle olduğu görülmelidir. Parlamenter yolu tercih edenler ya da daha doğrusu parlamentarizmle sakatlanmış beynin bu kabul etmese de geniş emekçi yığınlar ve halklar bu yolun çıkmaz bir yol olduğunu yaşayarak öğrendiler. Sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün proletarya ve halkların iktidarı olan Demokratik Halk İktidarında olduğu geniş yığınlar tarafından her geçen gün daha çok kabul görüyor.

2013 Haziran ayaklanması, 6-8 Ekim silahlı serhıldanı, 7 Haziran seçimleri ve parlamentonun yok sayılması, aylardan beri süren kent savaşları, eski iktidarın, burjuva toplumun tümüyle yıkılmasının tek yolunun genel silahlı halk ayaklanması olduğunu gösteriyor. Burada Leninist Parti'nin uzun zamandan beri savunduğu görüşlerden birinin daha altını çizmek gerekiyor: Halkların Mücadele Birliği. Özellikle hendek-barikat direnişiyle başlayan kent

savaşlarından sonra, hem bizzat hendek ve barikatların ardındaki Kürt halkının özgürlük savaşçıları hem de genel olarak UKH ve Kürt halkı arasında halkların mücadele birliği fikri iyice yerleşti. Kaldı ki bu görüş sadece Kuzey Kürdistan'da değil Rojava'da da hayat buldu.

Ancak UKH'nin alışıldık protesto gösterileri, basın açıklamaları ya da barışçıl gösteriler için yaptığı çağrılar hem Kürdistan'da hem de Türkiye tarafında çok da rağbet görmüyor. Halklar sonuç alıcı nihai kavga'nın başladığını görüyor, anlıyorlar. Bu koşullarda barışçıl gösteri çağrılarında değil, mücadelelenin, savaşın kaderini tayin edecek büyük ve kesin çatışmalara hazırlanıyorlar. Barışçıl gösteriler, protestolar değil, amansız kesin kavga. 2013 Haziran Ayaklanmasından bu yana düşmanla sık sık sokak savaşlarına giren, göğüs göğse gelen proletarya ve halklar, düşmanın mücadele gücünü; saldırılarının gücünden değil, güçsüzlüğünden kaynaklandığını, buna karşı kararlı ve sonuç alıcı bir mücadelenin gerekliliğini küçük burjuva "öncülerden" çok daha iyi kavramış durumda.

Son yılların deneyimine bakalım. Haziran ayaklanmasında Gezi'de ve sonrasında ortaya çıkan park forumları, ayaklanma geriye çekilince tavsadı, söndü. Kürdistan'da ayaklanma daha canlı olarak sürdürüldüğünden mahalle meclisleri örgütlü. Kürdistan'da devrimin daha ileri gitmiş olması bunu yarattı. Devrimci kitle mücadelesinin gelişimine bağlı olarak önümüzdeki dönemde bu örgütlerin Türkiye'de de yeniden canlanacağını, yaratılacağını söylemek kehanet sayılmaz. Ancak ayaklanmayı zafere kadar sürdürebilmek, iktidarı ele geçir-

2013 Haziran ayaklanması, 6-8 Ekim silahlı serhıldanı, 7 Haziran seçimleri ve parlamentonun yok sayılması, aylardan beri süren kent savaşları, eski iktidarın, burjuva toplumun tümüyle yıkılmasının tek yolunun genel silahlı halk ayaklanması olduğunu gösteriyor. Burada Leninist Parti'nin uzun zamandan beri savunduğu görüşlerden birinin daha altını çizmek gerekiyor: Halkların Mücadele Birliği.

mek için askeri örgütlenmenin gerekliliğini de teslim etmek gerekir. Teslim etmek yetmez, bu örgütleri yaratmak için harekete geçmek gerekiyor. Bu "askeri örgüt" iç savaşa, sokak savaşına katılan, katılmak isteyen herkesi kucaklamalı, savaşı yönetmelidir. Her mahallede, her sokakta, her fabrikada, her atölyede, her okulda faşizme karşı savaşmak isteyen, bugünkü burjuva topluma karşı çıkan, yıkılması için mücadele etmek isteyen herkesi kapsayacak olan bu örgütler; partili, partisiz herkesi devrimci bir görevle bir arada tutmalıdır. Bu görev, tekelleri sermaye egemenliğine ve faşist devlete karşı ayaklanma görevidir. Bu birlikler en geniş temelde, silah temin edilmesinden önce, silahlanma sorunundan bağımsız olarak bir an önce kurulmalı; önüne silahlanma ve savaşma görevini koymalıdır.

Hiçbir parti, kitleleri silahlandırılmaz. En geniş imkanlara sahip bir parti bile olsa ancak kendi örgütlerindeki savaşçıları silahlandırabilir. Oysa kolaylıkla karar alıp harekete geçebilen bu küçük savaş birliklerinde örgütlenip bir araya gelen kitleler eyleme geçtiklerinde silah bulmakta hiç zorlanmayacaktır. Bu küçük, hareketli savaş birlikleri bir düşmanı silahlandırarak, banka vb. yerlerdeki para kaynaklarına hızla ulaşıp el koyabilecek, istihbarat toplayacak, kimi zaman suikastlar düzenleyecek; birkaç birlik bir araya gelerek karakol basacak ve bunun gibi pek çok görevi yerine getirebilecektir. Yeter ki, bu perspektifli hareket edilsin, her mahallede, her fabrikada, her okulda, mücadele vermek isteyenlerin bulunduğu her yerde bunun propagandası yapılsın, bu birliklerin örgütlenmesi çağrılarında ve örgütlenmesine pratik olarak girilsin. Kısa sürede pek çok savaş birliği örgütlenecek, mücadeleyi daha ileri safhalara taşıyacaktır.

Mahalle meclisleri, park forumları gibi komite ve konseylerin yanı sıra bu savaş birlikleri üzerinde yükselcek yeni iktidarın, Demokratik Halk İktidarının ilk biçimi olacak olan Geçici Devrim Hükümeti ayaklanmayı ve savaşı yönetecek, devrimi zafere taşıyacaktır.

Şeddade'nin Özgürleşme Süreci

Şeddade hamlesi ile ilgili son 3 günde YPG ilerleyişini devam ettiriyor. En son Hol hamlesi ile YPG Haseke bölgesini aşmıştı. Hol, Haseke'ye bağlı bir bölge. YPG ve YPJ, Suriye Demokratik Güçleri 3 gün önce, Hol'den Şeddade'ye doğru bir hamle başlattı.

2 gün önce köyler tek tek alınmaya başlanırken, yoğun çatışmalar yaşandı o süreçte. Bazı köylerde yoğun çatışmalar oldu, bu çatışmalarda henüz tam olarak isimleri belli olmamasına rağmen, YPG'liler şehit düştü. 15-20 şehit var diye söylendi, tam sayı belli değil. Koalisyonun desteğiyle, dün gece saatlerinde (18 Şubat gecesi saat 01.00) Şeddade'ye girildi. Bugün özgürleştiğinin haberi geldi, kent merkezi YPG'nin eline geçti.

Şeddade stratejik olarak önemli bir yere sahip; birincisi, Şengal yolu bu bölgeden geçiyor.

İkincisi, IŞİD'in lojistik sağladığı bölgelerden biri. Üçüncüsü, Musul bağlantısı. İşin özü ana lojistik hatlarından biri diyebiliriz.

Şeddade, Musul ile Rakka'nın arasında olan bir bölge. Bindiği gibi, Rakka IŞİD'in kalesi. Deyrizor'da (Deyr ez Zor) ise Esad güçleri kontrolü sağlarken, belli bölgede, ilçelerde belirli bölgelerde IŞİD'in hakimliği var. Şeddade hamlesinden sonra, bu bölgeye geçiş, IŞİD açısından zorlaştı. Bazı köylerde IŞİD karşıtı aşiretler var. Bu bölgedeki aşiretin IŞİD'e büyük düşmanlığı var. Bunun nedeni, 2 yıl önce Haseke savaşında bu aşirete yaptığı katliamlar var IŞİD'in ve Deyrizor bölgesi 2 yıl önce büyük bir savaşa sahne olmuş. Ve bu aşiretten binlerce insan IŞİD tarafından katledilmiş. YPG güçleri, Şeddade üzerinden ilerlerken, Esad güçleri de Deyrizor üzerinden IŞİD'e karşı ilerliyor.

1 haftadan bu yana, Deyrizor bölgesinde Esad güçleri tarafından yüzlerce çete öldürüldüğü söyleniyor. Yani Şeddade bölgesinde YPG müttefikleri hamle yaparken, Esad, yani Suriye güçleri de Deyrizor bölgesinde IŞİD'e karşı hamle yapıyor. Böylece IŞİD bu iki güç arasında sıkışıyor.

Şu an Rakka'ya 80 km'lik bir mesafe kaldı. Rakka'yı biliyorsanız, IŞİD'in genel merkezi ve o bölgeye gidene kadar sadece ufak köyler var. Ama

özellikle bu süreçte, YPG güçleri ilerlerken, genel olarak Azez ve Cerablus tarafındaki durum onları çok ilgilendiriyor. Çünkü son Tışrin hamlesine de bakarsak, kayıplar verilmesine rağmen Tışrin barajı da YPG'lilerin eline geçti.

Bu süreçte Tışrin Barajının YPG'nin eline geçmesiyle birlikte, Kobane'nin elektrik sorununun da çok kısa bir süre içinde çözüleceğine dair konuşmalar var. Ve Tışrin bölgesindeki o baraj, bütün Rojava'nın elektrikliğini sağlayabilir potansiyele sahip. Onun için şu anda tüm dikkat, kulaklar Azez ve Cerablus tarafında. Ve bu son 2 gün içinde Suruç'tan 2 bine yakın IŞİD çetesinin Suriye topraklarına da geçtiği söyleniyor. Yani süreç biraz daha bu taraflarda gelişecek gibi görünüyor.

Bu hamle, genel olarak şu şekilde planlanmış durumda. Şeddade hamlesi 3-4 gün sonra büyük ihtimalle bitirilir diye düşünülüyor. Ondan sonra asıl hedef Rakka! Çünkü Rakka'nın uzak olan bölgelerine, köylerine Esad güçlerinin saldırıldığı duyuruldu. Yani o IŞİD'in kalesi olan Rakka'yı da, kısa bir süre sonra, artık planlanan ne ise, düzenlenecek gibi görünüyor.

Bu da şunu doğruluyor aslında. IŞİD çok zor durumda genel olarak, halk da bu şeylerden korkuyor. Bu IŞİD'in kontrol altında tuttuğu bölgelerden kaçmak istiyor. Bir şekilde para verip o bölgeleri terk etmek gibi bir çabalarının da olduğunu duyuyoruz. Yani bunun için de halk IŞİD'in olduğu bölgelerden kaçmak için harekete

geçiyor ama öldürülüyor IŞİD tarafından. Son gelişmeler bunlar.

Bu arada Tışrin stratejik öneme sahip bölgelerde de 2-3 günde bir saldırılar yapıyor IŞİD tarafından. Ama bu saldırılar püskürtülüyor. Son birkaç ay içinde IŞİD stratejik bölgelerde kendi gücünü toplayarak saldırmaya çalışıyor. Örneğin Tel Abyad bunların başında geliyor. Tel Abyad Şeddade gibi stratejik öneme sahip. Çünkü Kobane ve Serekaniye hattını oluşturan bir yer. Geçen 1 aya yakın bir süre önce büyük bir güçle oraya saldırdı ve YPG bayağı kayıplar verdi o saldırıda. Buna karşılık son Hol hamlesinde YPG güçlerini toparlayarak IŞİD'e büyük kayıplar verdiğini söyleyebiliriz.

Şeddade süreci işte böyle.

**19 Şubat
TKEP/L Rojava Güçleri**

Ayıışığı Sanat Merkezinde Kitap Tanıtımı Ve Söyleşi

Taksim Ayıışığı Sanat Merkezinde 28 Şubat Pazar günü, Tiyatro Eğitim Derneği Başkanı ve aynı zamanda Drama Kumpanya'nın kurucusu olan Kemal Oruç ve birlikte çalışma yürüttüğü tiyatroc Cihan Özdeniz'in birlikte çıkardıkları "Ortaokul Döneminde Yaratıcı Drama" isimli kitabın tanıtım etkinliği ve söyleşi yapıldı. Etkinliğe drama çalışmalarına katılan çocuklar ve aileler de katıldı.

Yapılan etkinlikte Kemal Oruç ve Cihan Özdeniz, drama ve tiyatro ilişkisini canlı örneklerle anlattı. Uzun yıllardır okullarda, tiyatro atölyelerinde, cezaevlerinde vs. her yaş grubundan insanlarla yaptıkları drama çalışmalarını ve bu çalışmaya katılan insanlar üzerindeki olumlu etkilerini anlattılar. Özellikle çocukların kendini yetiştirmesi, öz güven kazanması, bilinçsel üretimde ortaya çıkardığı

yaratıcılık açısından drama çalışmalarının eğitim sisteminde zorunlu ders olması gerektiğini, ancak bu eğitim sisteminde bu çalışmanın gereksiz görüldüğünü vurguladılar. Bu nedenle drama çalışmalarının doğru metotlarla yapılması için böyle bir kitap çalışması yaptıklarını ifade ettiler.

Ardından Kemal Oruç ve Cihan Özdeniz'in drama çalışmalarını yürüttüğü Ayıışığı Çocuk Atölyesi Oyuncularından Nilsu ve Emek, yaşadıkları deneyimleri esprili hikayelerle anlattılar. Drama çalışmalarının kendilerini tanımları ve geliştirmeleri açısından çok

iyi bir çalışma olduğunu söylediler. Aynı zamanda etkinliğe katılanların kendilerine yönelttikleri soruları yanıtladılar.

Etkinliğe olan ilgi oldukça iyiydi. Ayıışığı Sanat Merkezi adına Ebru Şahin de söz alarak, Kemal Oruç ve Özdeniz'e uzun zamandır tiyatro ve sanat alanında yarattığı üretimler ve sanat merkezine, Devrim Tiyatro Atölyesi'ne yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür etti. Yapılan güzel ve keyifli söyleşinin ardından, yazarlarımız okuyucularına kitaplarını imzaladılar.

Tarihi Narmanlı Han'da Yıkım Çalışmaları

İstiklal Caddesi'nin en eski yapılarından biri olan Aliye Berger, Ahmet Hamdi Tanpınar ve Bedri Rahmi Eyüboğlu başta olmak üzere birçok yazar ve sanatçının eserlerini ürettiği Narmanlı Han için, 2015 yılında restorasyon projesi hazırlanmıştı. Proje İstanbul, 2 Numaralı Kültür Varlıklarını Koruma Bölge Kurulu tarafından onaylanınca restorasyon için yıkım çalışmalarına hız verildi.

22 Şubat günü sabah saatlerinde İstiklal Caddesi'nde bulunan Narmanlı Han'a gelen işçiler ve iş makineleri, hanın bulunduğu yerde yıkım çalışmalarına başladı. Beyoğlu'ndaki birçok tarihi binanın yıkımına ve boşaltılmasına ilişkin mücadele eden Beyoğlu Kent Savunması yıkım fotoğraflarını kamuoyuyla paylaştı.

ÖZERKLİKTE DİL SORUNU

21 Şubat Dünya Dil Günü etkinlikleri çerçevesinde Kurdi-Der; Amed Büyükşehir Tiyatro Salonunda bir panel düzenledi. Panelde Jêhat Rojhat moderatörlüğünde Kurdi-Der'den Azadiya Welat yazarı Nadir Arzu, KCD (DTK) eşbaşkanı Selma İrmak, Kurd-Pen başkanı-yazar Edip Polat ve Eğitim-Sen'li dil araştırmacısı-yazar Netice Altun konuşmacı olarak yer aldılar. Konuşmalar Kurmanci ve Kirmancki yapıldı. Biz de konuşmalardan aldığımız notların bir kısmını Türkçeleştirerek, sizlerle paylaşıyoruz.

Selma İrmak: Ayaklanma günlerinde, dil için yapılan panel yerindedir. Nasıl ki barikatlar arkasında yoldaşlarımız mücadele yürütüyorsa, bu da mücadelenin bir parçasıdır. Kürtlerin devrimi 35 yıldır sürmektedir. Bu mücadele tek renk olan ve dolayısıyla demokratik olmayan Türkiye'ye karşıdır. Ve bunun tarihi çok eskilere dayanır. Kürtler, buradaki (Mezopotamya) kültürünün bir parçasıdır. Bunu yok saymaları elbet bir sorun yaratır. İşte adına Kürt sorunu deniliyor. Oysa yaşamın kendisi de çok renktedir. Yaşam tek rengi kabul etmez. Her topluluğun nasıl ki bir devleti varsa, bizim de bir devletimizin olması doğaldır. Ancak zamanla gördük ki, bu iktidarlaşmanın kendisi bir hastalıktır. Bunu koparmak gerekir. Bu yüzden kendi rengimizle, kendi dilimizle aynı topraklarda ve sınırları tanımadan kendimizi yönetmek istiyoruz. Sosyalistlik de bunu gerekti-

riyor. Sınırlara karşı olmayı. Çatışmalı süreçler her yerde bir yere kadardır. İşte kendini anlatana kadar, kendini görünür kılan kadar. Bir yerden sonra oturup konuşarak, barışla anlaşma yoluna gidilmeli.

Dil köy köy, mahalle mahalle, aile aile değişir ve değişiyor. Dil hep kendini yeniliyor. Tek dilin mümkünü yoktur. İsteğimize uygun İspanya vardır. Buradaki yapılanmayı örnek alıyoruz. Her bölge kendi dili dışında, Türkçe'yi de resmi dil olarak alabilir. Yani örnek olarak; Karadeniz'de, Lazistan'da, insanlar Lazca eğitim almalı. Başka yerlerde Arapça, Süryanice, Ermenice... Herkes kendi dilinde eğitim almalıdır. Bunlar için de İsteğimiz demokratik özerkliktir. Henüz akademilerimiz yetersizdir. Bir yudum su diyelim. Bu bir özeleştiridir. Biraz da zorlamalardan hala Türkçe eğitime yönelim var. Bunda da eksiklik bizdedir. Çocuklarımıza yeterince bir yol göstermiyoruz henüz.

Edip Polat: Size bir müjde ile başlayayım. Google Kürtçe dilini kabul etti. Bu 'anlaşılmayan dili' Google kullanıma açtı.

Kürt edebiyatının tarihi, devlet sahibi olanlardan daha eskidir. En güçlü barikat dile sahip çıkmaktır. Yazılı edebiyat 88'den sonra başladı. Halk edebiyatıyla başladı. Biz başlangıçta bunları sözlü edebiyattan topladık. Teyplerle köy köy dolaşarak kayıtlar yapıldı. İlk girişimimiz dile sahip çık-

maktı. Yaratmak sonradan ele alındı. Roman gibi. İlk derdimiz dili yazıya dökmek oldu. Çünkü yaşananlar bunun böyle olmasını gerektiriyordu. Dilimiz yasaklarla yok edilmeye çalışılıyordu. Yeni edebiyat için Kela Dimdim, Rüstemê Zal romanları ilk adımlardır. Mesnevi şeklinde yazılanlar, destanlar roman olarak yayımlandı. 900'lerin başına kadar Kürt edebiyatı, diasporada gelişti. İlk Kurdoloji Sovyetlerde açıldı. Kürtçe orada hiç yasaklanmadı. Başur'da da böyle bir yasak olmadı. Zaten yasakların olmadığı yerde dil gelişir. Romanın ilerlemesi, gelişmesi için ise eleştiri olması gerekir. Bu konuda eksikiz.

Kürtçe eğitim için okullar açılırsa mamoste eksikimiz yoktur. Dil komisyonlarımız var. Ve bunlar gündün güne çoğalmaktadır. Masterlerini bitiren birçok mamostemiz var. Buna hazırlığımız var ve devam ediyor.

Ayaklanma günlerinde, dil için yapılan panel yerindedir. Nasıl ki barikatlar arkasında yoldaşlarımız mücadele yürütüyorsa, bu da mücadelenin bir parçasıdır.

Netice Altun: Ben konuşmamı Kirmancki, Zazaki yapacağım. Kirmancki daha az ilgi görüyor. Bunda günün atmosferi de etkendir. Zazalar da daha çok Kurmanciyeye yöneliyor. Bu bir problemdir. Bir bölge ilk önce kendi dilinin eğitimini alır. Diğer diller sonra. Eğer bir başka bölgeye giderse oranın dilini de bilmelidir. İspanya buna bir örnektir. Misal bir Kürt; Kurmanci, Sorani ve Kirmancki'yi de öğrenmelidir. En azından haftada iki saat eğitimini almalıdır. Biri ötekilere yabancı olmamalı. Diğer dilleri ise bundan sonra öğrenmelidir. Misal, İspanyada üç okul açıldı: anadilini hiç bilmeyenler, anlayanlar ama konuşamayanlar ve iyi bilenler diye. İlk yıl matematik ve fen İspanyolca, diğer dersler anadilde. İkinci yıl matematik ve fen de anadilde verilir. Bunun yanında bir de seçmeli dil verilir. Üçüncü yılda, misal, Fransızca da ekleniyor bunlara. Buna Kanada'da İmmagine (daldırma) diyorlar.

Yani birden çok dil öğrenmek mümkündür.

Ancak 12 yaşından sonra bir dili öğrenmek zorlaşır. Haftada 5-6 saat İngilizce dersi vererek bu dili öğretmeyenler 2 saat ile Kürtçeyi nasıl öğretecek? Devletin bilinçli bir hareketidir bu. Dilde anlaşılabilirlik için ise bir standardizasyon lazımdır. Özellikle Kirmancki'de standardizasyon şarttır. Çünkü çok farklılıkları vardır.

Nadir Arzu: Dilin 100 bin yıllık bir geçmişi var. Yapılan araştırmalar, Neolitik dönemden beri kadınların dili zengin kıldığını göstermektedir. Erkek günde 5 bin, kadın ise 100 bin sözcükle konuşur. Toprağa ekimin başlaması da dilin gelişmesine etken olmuştur. Göbeklitepe, Xerabreşk kazılarında bakabiliriz. Kürtçe, neolitik dönemden bugüne kendini öz haliyle taşımıştır. Bugün, dünyada en çok kullanılan dil olan İngilizce bile birçok dil-den kelime almıştır.

Kürtler ilk zamanlarda Çiyayi olarak söyleniyorlardı. Bugün Heremi'de, Dimilki'de hala böyledir. O dönemler için Kürtleri Toros ve Zagros dağlarında olanlar olarak ikiye ayırabiliriz. Dildir kültürü ve ulusu yaratan. Zaten ilk zamanlar Kürt değil Kurmanc olarak söyleniyordu. Sonradan ulusçulukla beraber Kürt söylemi oluştu. Bugün ki Kürt Dili Med zamanından gelmektedir. Medlerden sonra Kürtlerde dil birliği oluştu. Avesta-Zerdeşt de bu dönemdedir. İlk olarak Dimilki, Pehleviden bu dönemden ayrılır.

Standardizasyon bir dilin ölümüdür. 1800'den sonra, kapitalizmde cazibe haline geldi. Ulus devletin yaratımıdır. Ancak bu, dili öldürür. Sistem de insanları buna zorluyor. Oysa dil değil, siyaset kendini dile göre uyarlamalı. Çünkü dilin 100, siyasetin ise 5 bin yıllık bir geçmişi vardır.

Bir örnek vereyim. Hindistan, 150-200 yıl önce İngilizlerce ele geçirildi. İngilizler buraya bir şirket ile girdiler ilk olarak. 400 milyon Hintliyi esir aldılar. İngilizlere karşı yıllarca sürececek bir mücadele başladı. 1940'da İngilizler buradan çıkarıldı. Bağımsızlıklarını ilan ettiler. Bundan sonra da müslümanlar ayrılmak istedikler. (Bu arada oraya müslümanlığı taşıyanlar da Kürtlerdir.) M.Ali Cinnah

önderliğindeki müslümanlar, Gandhi önderliğindeki Hinduilerden ayrılır. Pakistan kurulur. Yeni kurulan bu ülkenin yarısı Bengali yarısı müslümandır. Müslüman Pakistanlılar, Bengalileri yok saydılar. Dillerini yasakladılar. Tıpkı 1920'deki TC. gibi. Pakistanlı müslümanların dili olan Urdu dili, Osmanlıca gibi eklemeydi. Pakistanlılar, Bengalileri sömürürler. Tıpkı Kürtlerde olduğu gibi. Kürtler de birlikte mücadele ettiklerinde sömürüldüler, dilleri yasaklandı. Pakistanlılar da bunu yaptı. 1950'den sonra, Bengaliler dilleri için yıllarca mücadele ettiler. Bunun için Daqqa'da bir hareket oluşturuldu. Dil ile başlayıp özgürlüğe yürüdüler. 4 öğrenci 1999 21 Şubat'ında katledildiler: Bugün, oradan geliyor. Unesco tarafından bu dil günü veriliyor. Biz de 100 yıldır işgal altındayız. Pakistanlılar gibi müslümanlıkla kandırıyorlar. Kardeşiz diyerek. Bir Bengali sözü var: "Em û dinya em û mislimanê dinyaye xweşk û birane, bes em û pakistanî ne xweşk û birane". (Biz ve dünya biz ve dünyanın tüm müslümanları kız ve erkek kardeşiz, sadece biz ve Pakistanlılar kız ve erkek kardeş değiliz.) Kabil ve Habil kardeşliğidir bizimkisi.

Konuşmaların bitiminde, dinleyicilerin soruları alındı ve cevapları verildi. Son olarak da Kurdi-Der'de eğitimlerini tamamlayan öğrencilere belgeleri dağıtıldı.

19/02/2016
Mücadele Birliği/ Amed

Kürt edebiyatının tarihi, devlet sahibi olanlardan daha eskidir. En güçlü barikat dile sahip çıkmaktır. Yazılı edebiyat 88'den sonra başladı. Halk edebiyatıyla başladı. Biz başlangıçta bunları sözlü edebiyattan topladık. Teyplerle köy köy dolaşarak kayıtlar yapıldı. İlk girişimimiz dile sahip çıkmaktır. Yaratmak sonradan ele alındı. Roman gibi. İlk derdimiz dili yazıya dökmek oldu. Çünkü yaşananlar bunun böyle olmasını gerektiriyordu.

ARTVIN'İN ÜSTÜ ALTINDAN DEĞERLİDİR

Artvin Cerratepe'de yine hareketli günler var. Yıllardır siyanürle altın madeni işletmeciliği yapılmasına karşı mücadele yürüten Artvinliler, maden şirketinin Cerratepe'ye girişini önlemek için nöbet tutuyorlardı.

13 Ocak günü Yeşil Artvin Derneği "Maden şirketi, Orman Bölge Müdürlüğü Personeli ve jandarma eşliğinde Cerratepe'ye çıkıyor" diyerek tüm Artvin halkına Cerratepe'ye gelmeleri için acil çağrı yaptı. Artvin halkından bir grup Cerratepe'ye çıkarken, bir kısmı da Artvin Valiliği önünde toplanmaya başladı.

Artvin halkı, yıllardır veriyor bu mücadeleyi. Cerratepe'de siyanürle altın çıkarma gündeme geldiğinden beri, "Artvin'in Üstü Altından Değerlidir" diyerek dağlarını, yaylalarını korumak için Cerratepe çevresindeki yollarda 240 gündür nöbet tutuyordu. Şirketin Cerratepe'de çalışmasını engellemek için Kafkasör yaylası yakınlarında barikatlar kurarak nöbet noktaları oluşturmuşlardı.

Kafkasör Yaylası'ndaki Cerratepe'ye Cengiz İnşaat şirketinin maden çıkarmak için polis ve asker eşliğinde girmesi, Artvin halkını ayağa kaldırdı. Akşam saatlerinden itibaren araçlarıyla geçiş yolunu trafiğe kapatan halk, bölgede nöbet tutmaya başladı; esnaf da sabah kepenk kapatarak nöbet bölgesine çıktı.

Halkın bu karşı koyuşu üzerine çevre illerden yüzlerce polis takviyesi yapıldı. Ve öğle saatlerinde Cerratepe yolu Atmaca mahallesi mevkiine ulaşan şirketin konvoyunu yolu, burada yaklaşık üç bin Artvinli tarafından kesildi. Polis hemen halk ile gelen konvoy arasında barikat kurdu, kitlenin maden şirketinin araçlarına yaklaşmasına izin vermedi.

Ve polisin gaz bombalı, plastik mermili yoğun saldırısı başladı. Yoğun gaz bombaları nedeniyle zaman zaman geri çekilse de tekrar toplandı. Polis ve jandarmanın akşam saatlerinde yeniden başlayan saldırısında bu kez evlerin içlerine dahi gaz bombaları yağdırdı. Pek çok kişi yaralandı ya da gözaltına alındı.

Cerratepe'ye Gidişlere Engel ve Gaz Bombalı Saldırı

Cerratepe'de polis saldırısı ve halkın direnişi günler boyu sürdü, pek çok yerde eylemler yapıldı. Artvin meydanları, geceleri "aydınlatma eylemleri" ile ışıl ışıl oldu.

İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, İzmir'ten Cerratepe'ye gitmek için yola çıkan çevreciler ve Karadenizliler, pek çok noktada durdurulup sıkı aramalardan geçirdi. 20 Şubat günü Artvin'e ulaşan çevrecilerin şehre girişlerine izin verilmedi.

Sabah Hopa ile Borçka arasındaki Cankurtaran Mevkii'ne ulaşan yaklaşık 1000 kişilik konvoyun önü çok sayıda polis ve askeri birlik tarafından kesildi. Artvin'e girmelerine izin verilmeyen kitle, "Artvin Halkının Çevre Ve Yaşam Hakkını Destekliyoruz" pankart açarak şehre girebilmek için polisle görüşmeler yaptı. Sonuç alınmayınca kitle polis ve asker barikatını otobüslerle aşarak geçmeye çalıştı. Polis ve askerlerle çevreci gruplar arasında arbede çıktı, polis biber gazı ve copla saldırdı.

Sert saldırının ardından kısmen geri çekilen grup her an barikatı aşabilmek için bekleyişine devam ediyor. Bu sırada sosyal medyaya yansıyan polislerin biber gazı stoğunu uçurumdan atan gençler ya da araçlarla taşınan boğalara yapılan gbt haberleri, açılan dövizler, 70'lik bir dedenin, gaz kapsülünü "ha pu nedur, bunu neden ataysun bağa" deyişi, Gezi Parkı günle-

rini aratmadı. Zaten günler sonra cumhurbaşkanı da yaptığı bir konuşmada halkın bu karşı koyuşunu "Yavru Geziciler" diye adlandırmayı ihmal etmedi.

Artvin içinde ise binlerce insan sokaklarda "Cerratepe Geçilmez Artvin Halkı Yenilmez", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Cengiz'in İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "Vali İstifa",

"Satılmış Vali İstemiyoruz" sloganları ile yürüdü.

Orman İşletme Müdürlüğü...

19 Şubat günü Cerratepe'ye çıkarak şantiye sahasında inceleme yapan Artvin Orman İşletme Müdürlüğü ekipleri, maden şirketi çalışanlarının ağaçları kesmesiyle ilgili tutanak tuttu ve Cumhuriyet Başsavcılığı'na göndererek maden şirketi çalışanları hakkında suç duyurusunda bulundu.

Cerratepe Mevkii'nde 'Yer tahsis izni' olmadan çalışma yürütüldüğü için Yeşil Artvin Derneği'nin Orman İşletme Müdürlüğü'ne şikayette bulunması üzerine yapılan bu suç duyurusuna, maden şirketi de Artvin Valiliği'ne şikayette bulunarak karşılık verdi. Maden şirketi, Orman İşletme Müdürlüğü'nün bilerek "yer tahsisini geciktirdiği"ni öne sürdü. Valilik de Orman İşletme yöneticileri hakkında soruşturma başlattı.

Yürümek İsteyen Halka Polis Saldırısı

Yeşil Artvin Derneği, Cerratepe'ye yürümek için 21 Şubat günü saat 11.00'de Otopark Meydanı'na çağrı yaptı. Çoğunluğu kadın yaklaşık 2 bin kişinin toplandığı yürüyüşte kortejin başında yine kadınlar vardı ve "Cengiz Kaç Kaç Kadınlar Geliyor" diye tempo tutarak yürüyüşe geçtiler.

Halkın önu çevik kuvvet barikatı ve toma ile kesildi, "dağılım" anonsları yapıldı. Ancak grubun önündeki kadınlar polis barikatını

aşmak için yürümeye başlayınca, polis ekipleri önce kalkanlarla grubu dağıtmaya çalıştı. Bu sırada çok sayıda kadın yere düştü ve ezilme tehlikesi atlattı. Ardından gaz bombaları, boyalı, ilaçlı su ve plastik mermilerle saldırı başladı. Saldırıda aralarında gazetecilerin de bulunduğu ve bazılarının ağır olduğu 26 kişi yaralandı. Bu arada hastanedeki hasta servislerine ve evlere de gaz fişekleri girdi.

Akşam saatlerinde yine halk Valilik önünde toplanarak sloganlar ve ışıklarla protestosunu sürdürdü, fener ve cep telefonlarıyla ışık eylemleri ve ses çıkarma eylemi yapıldı.

Açık Galeriler - Kapalı Galeriler Aldatmacası

Halkın yoğun tepkisi üzerine "Yargı kararı gelene kadar maden çalışmalarının durdurulduğu" açıklaması yapan Başbakan Davutoğlu, "Açık galeri bakır işletmesini çevreye zarar vereceği için kapalı galeri bakır işletmesine çevirdik" dedi.

Yeşil Artvin Derneği Yönetim Kurulu Üyesi ve Avukatı Bedrettin Kalın "Cerratepe projesi 1989 yılında başlayan 20 yılı aşkın

bir projedir. Bu proje başından itibaren hiç değişmemiştir. 3 şirketin değiştiği Cerratepe'deki proje 'kapalı galeri' bakır projesidir. Başbakan'ın 'Açık işletme olan proje değiştirilerek kapalı galeriye dönüştürüldü' ifadesi gerçek dışıdır. Başbakan 'Açık işletme olsaydı büyük zararlar olacaktı' diyor ve zaten bu yönde ÇED başvuruları da var. Şu an askıda tutuluyor. Başbakan'ı birileri yanılıyor. Bunu kendisine anlatmak üzere görüşme başvurusunda bulunacağız" dedi. Ve söylemlerin aksine bu proje ülke ekonomisine katkı sağlamak yerine, Cengiz Holding'i zengin edeceğini vurguladı.

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu ise halkı ve tutanakları yalanlayarak "Şu ana kadar hiçbir ağaç kesilmedi. Eylemlere katılanları cezalandıracağız. Yolu kapatmak için ağaç kesmişler ve bir de yakmışlar!" diyerek, karikatürlere konu olacak bir açıklamaya daha imza attı.

500 Artvinli'den Suç Duyurusu

Artvinliler 22 Şubat günü adliye önünde toplanarak şikayet dilekçesi verdi. Artvin Adliyesi'nde saat 13.30 sıralarında toplanmaya başlayan vatandaşlar, yaşananlara tepki gösterdi. 10'ar kişilik gruplar halinde çağrılan Artvinliler şikayet dilekçelerini verdi, "Cerratepe'ye kanunsuz çıkma emrini veren Artvin Valisi ve bu emri uygulayan Emniyet Müdürü ve Alay Komutanı hakkında" suç duyurusunda bulundu.

Akşam saat 17.30'da ise yine kent meydanında kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

Başbakanla Görüşme

Başbakan Ahmet Davutoğlu, Artvin Cerratepe'de mücadele edenleri temsilen, çevre koruma derneklerinden temsilcileri 24 Şubat günü Çankaya Köşkü'nde kabul etti.

Görüşmenin ardından heyet adına Yeşil Artvin Derneği "Sayın Başbakan bütün bu görüşmeler sonucunda maden şirketinin faaliyetlerinin yargısal sürecin sonuna kadar durdurulduğunu, bu süreç içerisinde ilgili bakanlıklar ve kendisinin bizlerle görüşmeye devam etmek istediğini ifade ederek bir toplantıya yetişmek üzere yaklaşık iki saat sonra aramızdan ayrıldı. Devam eden süreçte üç bakanla görüşmelerimizi sürdürerek talep ve isteklerimizi ilettik. Artvin halkının talebinin şehre yığılan güvenlik güçlerinin çekilmesi ve maden şirketinin Cerratepe'yi terk etmesi gerektiğini söyledik. Ancak bu taleplerimizle ilgili olumlu bir karar henüz alamadık. Ancak görüşmelerin devam edeceği söylendi. Artvin halkının haklı mücadelesi maden şirketi Cerratepe'yi terk edene kadar devam edecektir" dedi.

Bu sırada, Artvin Orman İşletme Müdürlüğü ekipleri, maden şirketine tahsis edilen 77 bin metrekare alanın yer teslimini yapıyordu. Orman İşletme Müdürlüğü, 17 Şubat tarihinde kağıt üzerinde yapılan yer tahsis kararının Artvin Valisi Kemal Ciriti'nin talimatı üzerine kamuoyuna açıklanmadığını söylüyor

"Evlerimizi Boşaltın"

Artvinli evsahipleri ise, evlerinde ve işyerlerinde kiracı olan polisler "açıl boşaltma talimatı" göndermeye başladılar. Artvinliler, polis yakını olan işletmecilere de, alışveriş yapmayarak tepkilerini gösteriyor. Halk, sermaye sınıfını korumak için halkına saldıran, vuran, yaralayan, katleden polisi kendi yaratıcılıkları ile cezalandırıyor.

Cerratepe'de Artvin halkı ve çevrecilerin eylemleri sürüyor.

İstanbul Cerratepe İçin Ayakta

Artvin Cerratepe de Cengiz Holding tarafından maden çıkarılmasına karşı çıkan bölge halkına yönelik polis ve jandarma saldırısı İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa başta olmak üzere pek çok şehir merkezinde halkı sokağa döktü.

17 Şubat günü sabah saatlerinde başlayan Cerratepe'deki saldırının hemen ardından İstanbul'da Karadeniz İsyandadır Platformu, Kuzey Ormanları Savunması başta olmak üzere çevre örgütlerinin çağrısıyla Üsküdar Kısıklı'da bulunan Cengiz Holding'e yüründü. Cerratepe'deki saldırıyı protesto için üst geçit pankart asıldı ve yapılan basın açıklamasıyla Cerratepe'de maden istemeyen Artvinliler ile dayanışma içinde olunacağı ilan edildi.

Akşam saat 19.00'da Kadıköy Altiyol'da toplandı. Kadıköy Altiyol'da bir toplanan gelen kitle, "Katil Şirket Artvin'den Defol!", "Cerratepe Halkı Yalnız Değildir!", "Her Yer Artvin, Her Yer Direniş!", "Katil Şirket Artvin'e Degma Ceynam Ol da Ged", "Diren Artvin İstanbul Seninle", "Cerratepe Geçilmez Artvinliler Yenilmez" sloganlarını haykırdı.

Kitle Bahariye Caddesi başından başlayarak, çarşı içi sokaklarını, sloganlar, ıslıklar, alkışlar ve tulum eşliğinde horozlar Cerratepe halkının yanında olduğunu haykırarak Kadıköy-Eminönü İskelesi önüne yürüdü.

Eminönü İskelesi'ne sloganlarla gelen kitle burada pankartların etrafında halka oluşturarak basın açıklaması yaptı. Ardından tulum eşliğinde horon çekildi. Horon çekilmeye başlayınca polis basın açıklamasının bittiğini ve kitle dağılmazsa müdahale edeceği anonsları yapmaya başladı. Ancak kitle horonu bozmayıp halkaları çoğaltarak daha da hareketli horona devam etti.

İzmir'den Cerratepe'ye Uzan Ses!

İzmir halkı Artvin Cerratepe'de yapılmak istenen altın madenine karşı direnişe geçen Artvin halkını selamlamak için buluştu.

17 Şubat günü saat 18.30'da Alsancak ÖSYM binası önünde bir araya gelen yüzlerce kişi hep bir ağızdan "Diren Artvin İzmir Seninle" "Cerratepe Bizimdir Bizim Kalacak", "Her Yer Artvin Her Yer Direniş", "Cerratepe Geçilmez Artvin Halkı Yenilmez", "Cengiz Defol Artvin Bizimdir" sloganları atarken, basın açıklaması polis tacizi altında gerçekleşti.

Artvin Kültür Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği adına okunan basın metninde "Artvin halkı iki gündür AKP siyasi iktidarının Karadeniz'de uyguladığı doğa katliamlarına ve ve yandaş holdinge karşı yiğitçe direniyor" denilerek, Artvinlilerin Cerratepe için verdikleri mücadeleyi anlattılar.

Okunan basın metninin ardından dernek yönetimi yürüyüş yapmak istediklerini belirtti, ancak İzmir Emniyeti yapılacak olan yürüyüşe izin verilmeyeceğini belirterek saldırıya hazırlandı.

Kitle 18 Şubat günü aynı saatte aynı yerde olacağını belirterek dağıldı.

Cizre'nin Hendeklerinden Artvin'in Barikatlarına Şimdi Devrim Zamanı!

MÜCADELE BİRLİĞİ İZMİR

"Cengiz'i Artvin'den Talancıları Ülkenin Yüreğinden Söküp Atacağız!"

İstanbul Kent Savunması, Kuzey Ormanları Savunması, Derelerin Kardeşliği Platformu, Munzur Dayanışma Derneği'nin aralarında olduğu birçok çevre örgütü, Cerratepe'de maden çıkarılmasına karşı mücadele eden Artvinlilerle dayanışmak için 21 Şubat günü Taksim Tünel'de bir saatlik eylem gerçekleştirdi.

Kitle Tünel'de toplanmadan TOMA ve çevik kuvvet yığınağı yapan polis, kitlenin sloganlara başlaması üzerine "Yasak slogan atmayın, yasadışı eyleme çevirmeyin" diyerek biber gazı sıkı.

Ablukaya ve "yasadışı slogan atmayın" tehditlerine rağmen dağılmayan kitle sloganlar ve kemençe eşliğinde horona durdu.

Saat 20.00'de Artvinlilere destek için ses çıkararak çıkmak ve telefon ışıklarıyla Artvinlilere selam gönderildi. Ardından basın açıklamasını okundu.

"Artvinliler, yüreğini yüreksizlere teslim etmeyecek" denildi.

Eylem yine horon, slogan, ıslık ve zılgıtlarla bitirildi.